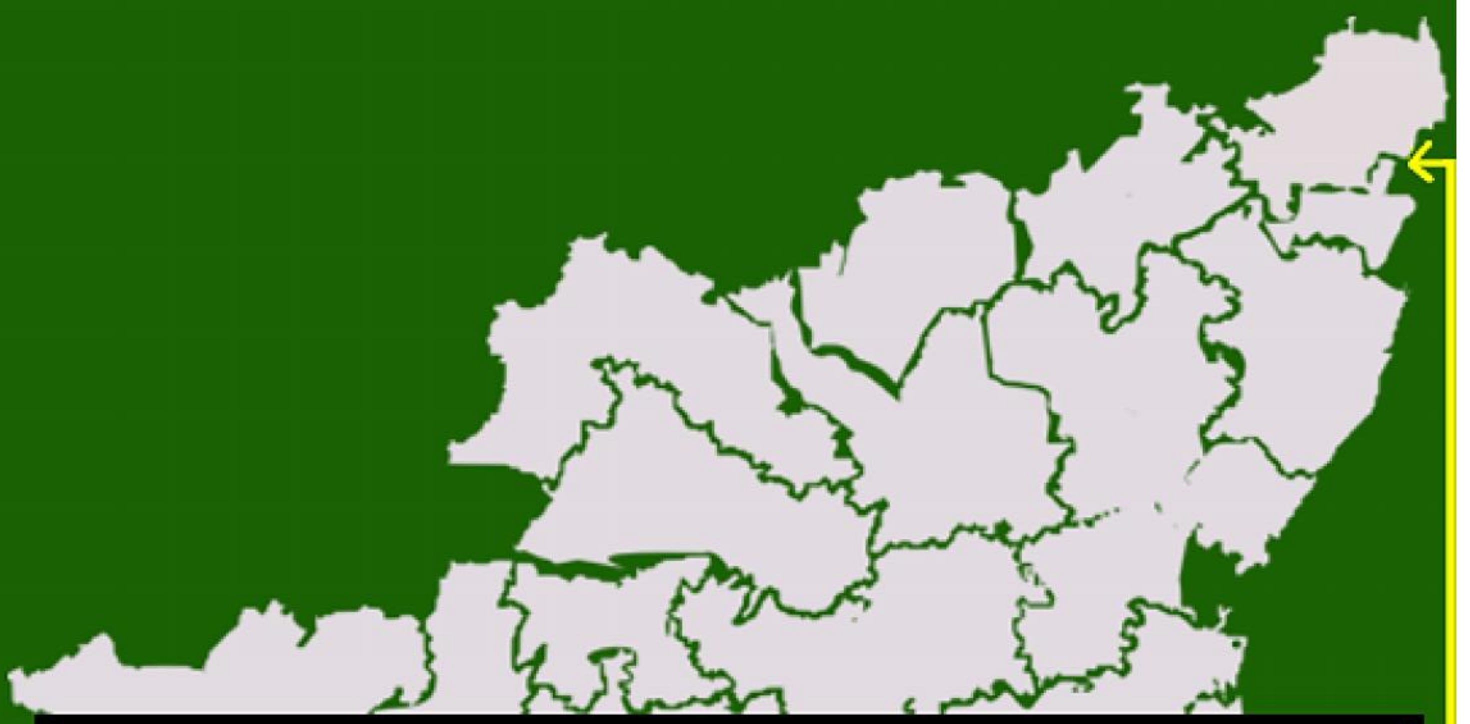
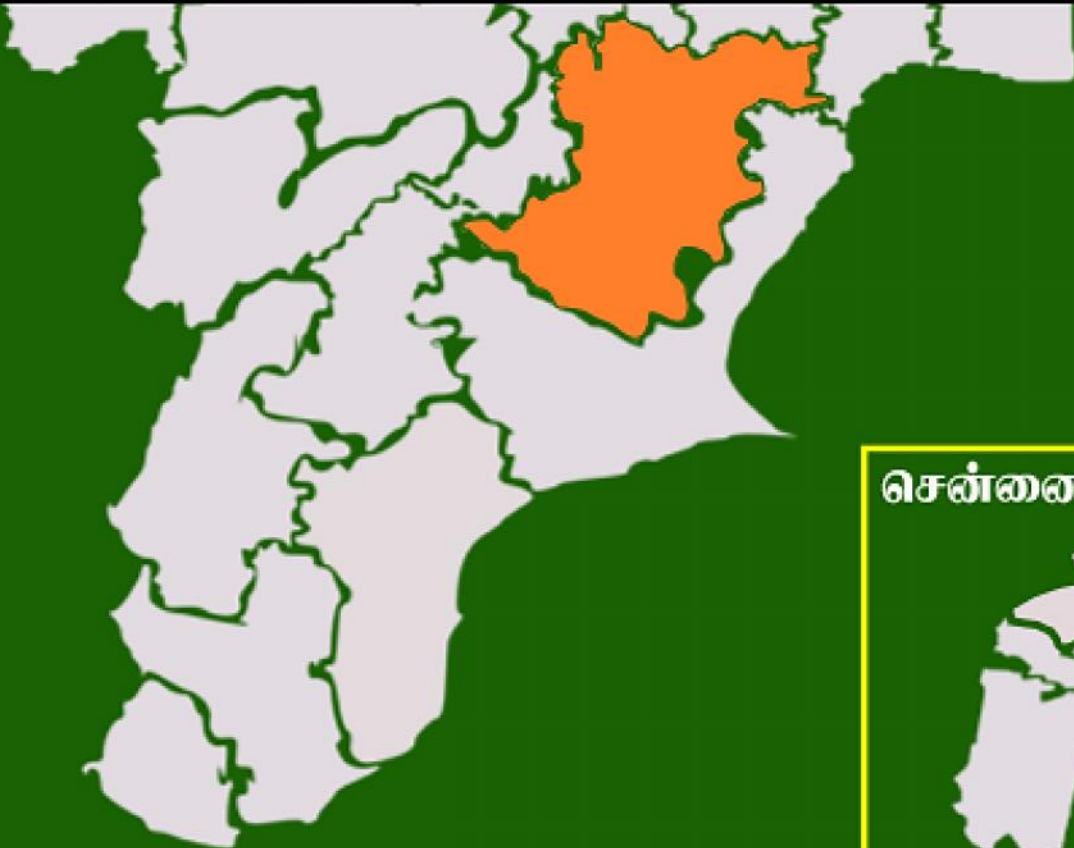

சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களின் செயற்பாடுகள்

சிவகங்கை மக்களவைத் தொகுதி

இயல்–4

சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களின் செயற்பாடுகள்

இயல் - 4

சிவகங்கை மாவட்டக் கிராம வழக்கு மன்றங்களின் செயற்பாடுகள்

கிராமங்களில் வாழும் மக்களிடையே தோன்றும் சிக்கல்களையும் பிரச்சினைகளையும் கிராம வழக்கு மன்றங்களின் பஞ்சாயத்து அமைப்பு அலசிப் பார்த்து, சீர்தூக்கிச் செம்மையாக ஆராய்ந்து அதற்குத் தக்க தீர்ப்புக்களைக் கூறுகின்றது. ஒவ்வொரு சாதிக்கெனவும் தனித்தனிப் பஞ்சாயத்து அமைப்புக்கள் இருப்பதால் அவற்றின் செயல்பாடுகளிலும் தீர்ப்புகளின் தன்மைகளிலும் பல நிலைகள் இருக்கின்றன. சிவகங்கை மாவட்டக் கிராம வழக்கு மன்றங்களின் பஞ்சாயத்துக்களின் தன்மைகளையும், வழக்குகளின் தொடக்கம், விசாரணை, முடிவு போன்ற அதன் செயற்பாடுகளையும், தீர்ப்புக்களையும் விளக்கமாக எடுத்துரைப்பது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

வழக்குகளின் தொடக்கம்

வாதி, பிரதிவாதி, பஞ்சாயத்து, தலைவர், உறுப்பினர்கள் ஆகியோர் அடங்கிய குழு அமைப்பே வழக்கு மன்றம் (பஞ்சாயத்து) ஆகும். வாதி என்பவர் (பிரதிவாதியால்) பிறரால் ஏதேனும் ஒருவகையில் பாதிக்கப்பட்டவராக இருப்பார். வாதி, தனக்குப் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியவர் மீது வழக்கினைத் தொடுப்பார். குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் "பிரதிவாதி" என அழைக்கப்படுகின்றார். சிவகங்கை மாவட்ட வழக்கு மன்றங்களில் பாதிக்கப்பட்டவரான வாதியே பஞ்சாயத்தைக் கூட்டுமாறு முறையிட்டு, வழக்கினைத் தொடுப்பது மரபாக உள்ளது. பாதிக்கப்பட்டவரான வாதி பஞ்சாயத்துத் தலைவரிடம் (நாட்டாமை அல்லது அம்பலகாரர்) சென்று தனக்கு இன்னாரால் இவ்வகையில் பாதிப்பு ஏற்பட்டுள்ளது, அதற்குக் காரணம் இவர்தான் என்று பிரதிவாதியின் பெயரைக் குறிப்பிட்டுத் தனக்கு நியாயம் வழங்குமாறு வேண்டுகின்றார். பஞ்சாயத்துத் தலைவர் 'ஓடும்பிள்ளை'யை அழைத்து

ஊர் சாட்டுமாறு கட்டளையிடுகின்றார். சில கிராமங்களில் பண்டாரத்தின் மூலமாகத் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டு வழக்கு மன்றம் கூட்டப்படுகின்றது.

தங்கள் ஊர் வழக்கு மன்றத்திற்கு இப்படியொரு வழக்கு வந்துள்ளது என்பதைக் கிராமப் பொதுமக்களுக்கு அறிவிப்பதற்காக ஊர் சாட்டுகின்றார்கள். சில கிராமங்களில் 'தோட்டி' என்பவர் தண்டோராப் போட்டும் பறையறைந்தும் ஊர்ப் பொதுமக்களுக்கு அறிவிப்பதைக் காண முடிகின்றது. 'ஓடும்பிள்ளை' அல்லது 'தோட்டி' மாலை ஆறுமணிக்குமேல் தெருத்தெருவாகச் சென்று தெருவின் முச்சந்திகளிலும் நாற்சந்திகளிலும் நின்றுகொண்டு வழக்கு யார் யாருக்கிடையே நடைபெறுகின்றது என்பதை அறிவித்து அனைவரும் கூட்டத்திற்கு வருமாறு வாயால் சத்தம் போட்டு அழைக்கின்றார்.[1] சிவகங்கை மாவட்ட கிராமங்களில் பகலில் பெரும்பான்மையினர் வேளாண்மைத் தொழிலுக்குச் சென்று வருவதால் காலத்தின் பயன்பாடு கருதி இரவு ஒன்பது மணிக்குமேல் வழக்கு மன்றத்தைக் கூட்டுகின்றனர். வேளாண்மைத் தொழில் இல்லாத காலங்களிலும், இரண்டு கிராமங்களிடையேயுள்ள பொதுவான சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்காகக் கூட்டப்படும் வழக்குகளிலும், சில தவிர்க்க முடியாத முக்கியமான வழக்குகள் வரும்பொழுதும், பகல் நேரங்களில் வழக்கு மன்றங்கள் நடைபெறுகின்றன.

கிராம வழக்கு மன்றங்களில் வழக்குகளை முன் வைத்தல்

பஞ்சாயத்துத் தலைவர், உறுப்பினர்கள், வாதி, பிரதிவாதி மற்றும் வழக்கு மன்றங்களில் கலந்து கொள்ளும் பொதுமக்கள் அனைவரும் பஞ்சாயத்து நடைபெறும் இடத்தில் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் கூடுகின்றனர். பஞ்சாயத்து நடைபெறும் இடத்தில் வாதியொரு பக்கமும், பிரதிவாதி மறுபக்கமும் கையைக் கட்டியவாறு நிற்பர். பொதுமக்கள் அனைவரும் பார்வையாளர்களாகத் தலைவர், உறுப்பினர்கள் அமர்ந்திருக்கும் இடத்திற்கு எதிரே அவர்கள் பக்கம் திரும்பி

அமர்ந்திருப்பார்கள். வாதியும் பிரதிவாதியும் ஆணாக இருந்தால் தலைப்பாகையை அவிழ்த்து (துண்டு) இடுப்பில் கட்டியவாறு கைகளை முன்புறம் கட்டிக்கொண்டு நிற்க வேண்டும். பெண்ணாக இருந்தால் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு நிற்க வேண்டும். வாதி, பிரதிவாதி ஆகிய இருவரும் பஞ்சாயத்துத் தலைவர் முறைப்படி பஞ்சாயத்துத் தொடங்குகின்றது என்று அறிவித்தவுடன், சபையை நோக்கிக் கும்பிட்டு விழுந்து சபையை வணங்க வேண்டும்.[2]

மண்டுப் பணம் வைத்தல்

திருப்புவனம் ஒன்றியத்திலுள்ள ஏனாதி, பூவந்தி, கீரனூர், செம்பூர், மடப்புரம் ஆகிய ஐந்து ஊர்களும் அடங்கிய பகுதி 'அஞ்சூர் நாடு' என்றழைக்கப்படுகின்றது. இதன் தலைமையிடம் ஏனாதி கிராமமாகும். பஞ்சாயத்துத் தலைவருக்கு 'நாட்டாமை' என்று பெயர். தற்போதைய பஞ்சாயத்துத் தலைவராக இருப்பவர் ஏனாதி நாட்டாமை கரு. மலைச்சாமி ஆவர். பல வழக்குகளில் இவர் வழங்கிய தீர்ப்புகள் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளாலும் பாராட்டப் பெற்றுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இந்த ஐந்து ஊர்க் கிராமங்களிலும் தனித்தனியே உள்ளூர் வழக்கு மன்றங்கள் உள்ளன. அந்தந்த ஊர்க் கிராம வழக்கு மன்றங்களில் தீர்க்கப்படாத வழக்குகள் அஞ்சூர் நாட்டின் தலைமையிடமான ஏனாதிக் கிராம வழக்கு மன்றத்தை வந்தடையும். ஏனாதிக் கிராம வழக்குமன்றத்தில் வழக்கினை முன் வைத்து முறையிடும் வாதி, பிரதிவாதி ஆகிய இருவரும் கிராமத்துக்கு 'மண்டுப்பணம்' செலுத்தி வழக்கு மன்றத்தில் கும்பிட்டு விழுந்து சபையை வணங்க வேண்டும். 'மண்டுப்பணம்' வழக்கின் தன்மைக் கேற்பவும், வழக்கினை முறையிடும் வாதி, பிரதிவாதி ஆகியோரின் பொருளாதாரத் தகுதிக்கேற்பவும் வழக்கு மன்றத்தினரால் நிர்ணயிக்கப்படும். தற்பொழுது குறைந்த பட்சமாக ஐம்பது ரூபாய் மண்டுப் பணம்

செலுத்துகின்றனர். அதிகத் தொகையாக ரூபாய் ஐநூறுவரை செலுத்த வைக்கின்றனர். மண்டுப் பணத்துடன் வெற்றிலை, பாக்கு முதலியனவற்றையும் வைத்துக் கும்பிட்டு விழுந்து சபையை வணங்க வேண்டும். அப்பொழுது உடலில் மேலாடை அணியக் கூடாது; தலைப்பாகையை (துண்டை) அவிழ்த்து இடுப்பில் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும். மண்டுப் பணத்தையும் வெற்றிலை பாக்கையும் வைத்துக் கிராமத்தார் முன்னிலையில் கும்பிட்டு விழுந்து வணங்குதல்[3] ஏனாதி வழக்கு மன்றத்தின் முக்கிய மரபாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றது.

ஏனாதி நாட்டாமை வெளியூரில் தங்கியிருக்கும் பொழுது பெரும்பாலும் வழக்கு மன்றம் கூட்டப்படுவதில்லை. தவிர்க்க இயலாத காரணத்தால் வழக்கு மன்றம் கூட்டப்பெற்றாலும் தீர்ப்புச் சொல்லும் உரிமை பிறபஞ்சாயத்து உறுப்பினர்களுக்கு இல்லை. ஏனாதி வழக்கு மன்றத்தின் தீர்ப்பினை மீறுபவர்களின் வழக்குகளைக் காவல் நிலையத்தில் பதிவு செய்யமாட்டார்கள். இவ்வழக்கு மன்றத்தின் தீர்ப்பு நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புக்களுக்குச் சமமானதாகும்.[4]

பண்டாரத்தின் மூலம் ஓலை அனுப்புதல்

ஏனாதிக் கிராமப் பஞ்சாயத்துப் பெரும்பாலும் இரவு நேரத்தில்தான் நடைபெறும். வழக்கு மன்றத்திற்கு முறையிட வரும் வாதியிடம் ஏனாதி நாட்டாமை வழக்கின் சாரத்தினை நன்கு கேட்டறிந்து, அவ்வழக்குடன் தொடர்புடைய பிரதிவாதிக்கும், அக்கிராமத்திலுள்ள முக்கியமான மன்றத் தலைவர்களுக்கும் (பஞ்சாயத்து) பண்டாரத்தின் மூலம் 'ஓலை' எழுதிக் கொடுத்துத் தகவல் தெரிவிப்பார். அந்த ஓலையில் வழக்கின் தன்மை, வழக்கு விவரம், வாதி, பிரதிவாதி, வழக்கு நடைபெற உள்ள நாள், நேரம் போன்ற தகவல்கள் இடம்பெற்றிருக்கும்.[5] அந்தத் தகவலின்படி வழக்கு மன்றம் கூடும். வழக்கு மன்றம் பெரும்பாலும் ஏனாதி 'மந்தைத்திடலில்' நடைபெறும். வழக்குடன் தொடர்புடைய சாட்சிகள்

வெளியூர்க்காரராக இருப்பின் அவருக்கும் பண்டாரத்தின் மூலமாக ஓலை அனுப்பப்படும்.

பரம்பரை உரிமை

அஞ்சூர் நாட்டில் அடங்கியுள்ள ஏனாதி, பூவந்தி, கீரனூர், செம்பூர், மடப்புரம் ஆகிய கிராமங்களில் கள்ளர் இனத்தவர்களே பெரும்பான்மையினராக வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஏனாதி 'நாட்டாமை'ப் பட்டம் என்பது பரம்பரை உரிமையாகும். மூத்தவாரிசு அடிப்படையில் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றது. மக்களால் வாக்களித்துத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பஞ்சாயத்துத் தலைவருக்கு வழக்கு மன்றத்தில் விசாரணைக்கு வரும் வழக்குகளில் தீர்ப்புச் சொல்லும் உரிமை இல்லை. 'அஞ்சூர் நாடு' என்னும் அமைப்பில் அடங்கியுள்ள கீரனூர் கிராமம் மதுரை மாவட்டம் மேலூர் தெற்கு ஒன்றியத்தில் அடங்கியுள்ளது. எனினும் 'கிராம வழக்கு மன்றம்' என்ற அடிப்படையில் அக்கிராமம் ஏனாதிக் கிராம வழக்கு மன்றத்திற்கு உட்பட்டதாகும்.

அஞ்சூர் நாட்டு வழக்கு மன்றம்

அஞ்சூர் நாட்டில் 125 கிராமங்களுக்கு மேல் அடங்கியுள்ளன. தெற்கே மானாமதுரை, நரிக்குடி வரையிலும், வடக்கே பூஞ்சுத்தி வரையிலும், கிழக்கே கண்ணாயிருப்பு வரையிலும், மேற்கே சக்குடி வரையிலும் உள்ள கிராமங்கள் அனைத்தும் அஞ்சூர் நாட்டு வழக்கு மன்றத்தின் தீர்ப்புக்களுக்குக் கட்டப்பட்ட கிராமங்களாகும். முன்னர், அஞ்சூர் நாட்டு வழக்கு மன்றம் திருமாஞ்சோலையிலுள்ள கூட்டுச்சாலையில் பெரிய ஆலமரத்தின் அடியில் நடைபெற்று வந்தது. தற்பொழுது பெரும்பான்மையான அஞ்சூர் நாட்டுப் பஞ்சாயத்துக்கள் ஏனாதிக் கிராமத்தில் அதற்கென அமைக்கப்பட்டுள்ள மந்தைத் திடலில்தான் நடைபெற்று வருகின்றன.[6]

தற்பொழுது அஞ்சூர் நாட்டுப் பஞ்சாயத்திற்கெனத் திருப்புவனத்தில் ஒரு கிராம வழக்கு மண்டபம் கட்டியுள்ளனர். அம்மண்டபம் கட்டுவதற்குரிய இடத்தைச் சிவகங்கை மன்னர் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துள்ளார். அஞ்சூர் நாட்டு வழக்கு மன்றத்தின் தீர்ப்புக்கள் சில சிவகங்கை மன்னராலும் பாராட்டப்பட்டவையாகும்.

'பஞ்சாயத்து' முறை

'பஞ்சாயத்து' என்ற சொல்லுக்கு 'சமரம்', 'அமைதி' என்று பொருள் கூறுகின்றனர். கிராம வழக்கு மன்றக் கூட்டம் தொடங்கவிருப்பதைத் 'தலையாரி' கிராமத்திலுள்ள முக்கியப் பிரமுகர்களுக்கு அறிவிப்பார். ஏனாதிக் கிராமம் தவிர ஏனையக் கிராமங்கள் வழக்கில் தொடர்பு கொண்டிருந்தால் பண்டாரத்தின் மூலம் 'ஓலை' அனுப்பித் தகவல் தெரிவிப்பார். வழக்கு மன்றம் முதலில் 'சஞ்சாயத்து' முறையில் தொடங்கப்பெறும். சமரசமான முறையில் வழக்கு மன்றத்திற்கு வந்த வழக்கினை வாய்மூலமாகப் பேசிக் கொள்ளுவதற்குச் 'சஞ்சாயத்து முறை' என்று பெயர். இச்சஞ்சாயத்து முறையில் கடுமையான வாக்குவாதங்களும் விவாதங்களும் இடம்பெறாது. பின்னர், படிப்படியாக வழக்கின் சாரங்கள் விவாதிக்கப்பெறும். சஞ்சாயத்து முறையில் விவாதத்தில் (வழக்கு மன்றத்தில்) கலந்து கொள்ளும் பொதுமக்கள் அனைவருக்கும் தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துச்சொல்லும் உரிமை உண்டு. அக்கருத்துக்கள் வழக்கின் சிக்கலுக்குத் தக்க தீர்ப்பாக இருந்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பெறும், இல்லையெனில் தள்ளப்பெறும். அஞ்சூர் நாட்டின் தலைமைக் கிராமமான ஏனாதிக் கிராமத்தின் 'நாட்டாமை' சொல்லும் தீர்ப்பே இறுதியானதாகும்.[7]

அஞ்சூர் நாட்டின் வழக்கு மன்றத்தில் (பஞ்சாயத்து) ஒதுக்கப்படும் வழக்குகள் பிற எந்த நாட்டுப் பஞ்சாயத்திலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டது; அவ்வழக்குகளில்

தொடர்புடையவர்கள் நீதியையும் பெறமுடியாது. அஞ்சூர் நாட்டின் வழக்கு மன்றத்திற்கு வந்த வழக்குகளைக் காவல்துறையினரும் விசாரணைக்கு ஏற்றுக் கொள்ள மறுப்பர். சான்றாகப் பூவந்திக் கிராமத்தில் ஒரு காவல் நிலையம் உள்ளது. அஞ்சூர் நாட்டின் அமைப்பில் உள்ள ஒரு கிராமமே பூவந்தியாகும். இந்தக் காவல் நிலையத்தில் அஞ்சூர் நாட்டின் வழக்கு மன்றங்களில் விசாரிக்கப்பட்ட அல்லது அஞ்சூர் நாட்டின் வழக்கு மன்றத் தீர்ப்புக்களுக்குக் கட்டுப்படாத வழக்குகளைப் பதிவு செய்து விசாரணை செய்வதில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.[8]

பூவந்திக் கிராம வழக்கு மன்றம்

சிவகங்கை மாவட்டம் திருப்புவனம் ஒன்றியத்திலுள்ள மிகப்பெரிய கிராமம் பூவந்தி ஆகும். இக்கிராமத்தில் கள்ளர் (அம்பலம்) இனத்தவர்களே பெரும்பான்மையினர் ஆவர். பூவந்திக் கிராம வழக்கு மன்றத்தின் தலைவர் 'நாட்டாமை' என்றே அழைக்கப்படுகின்றார். இப்பட்டம் மூத்தவாரிசு அடிப்படையில் பரம்பரை உரிமையுடையதாகும். தற்பொழுது பூவந்தி வழக்கு மன்றத்தின் நாட்டாமையாக இருப்பவர் கோபாலகிருஷ்ணன் ஆவர். கள்ளர் இனத்தைச் சேர்ந்த இவர் இளம் அறிவியல் பட்டம் பெற்றவர். மக்களால் வாக்குரிமை மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஊராட்சி மன்றத் தலைவருக்குப் பூவந்திக் கிராம வழக்குமன்ற வழக்குகளில் தீர்ப்புச் சொல்லும் உரிமை இல்லை. எனினும் அவரும் கிராம வழக்கு மன்றக் கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டு சஞ்சாயத்து முறையில் தன்னுடைய கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கின்றார். வழக்குகளில் பூவந்தி நாட்டாமையின் தீர்ப்பே இறுதியானதாகும். இக்கிராம வழக்கு மன்றத்தில் மீறப்படும் அல்லது தீர்க்க முடியாத வழக்குகள் ஏனாதிக் கிராம வழக்கு மன்றத்திற்குச் செல்லும்.[9]

வாதியும், பிரதிவாதியும் கிராம வழக்கு மன்றத்தையும், கிராமத்தையும் 'கும்பிட்டு விழுந்து வணங்குதல்' இவ்வழக்கு மன்றத்தின் முக்கிய மரபாக உள்ளது. வாதியோ அல்லது பிரதிவாதியோ கிராமத்தில் மதிப்பு மிக்கவராகவோ அல்லது

வயது முதிர்ந்தவராகவோ இருப்பின் அவர்களின் மகன்களில் ஒருவரோ அல்லது உறவினர்களில் ஒருவரோ கும்பிட்டு விழுந்து கிராம வழக்கு மன்றத்திற்கு 'மண்டுப்பணம்' செலுத்தலாம். 'கிராமவழக்கு மன்றத்தை வணங்குதல்' என்பது அவ்வழக்கு மன்றத்தின் தீர்ப்புக்களுக்கு வாதியும், பிரதிவாதியும் கட்டுப்பட்டவர்கள் என்பதைக் குறிக்கும்.

பூவந்திக் கிராம வழக்கு மன்றத்தில் வாதியும் பிரதிவாதியும் வழக்கு முடியும் வரை வாய்தாதோறும் 'மண்டுப்பணம்' செலுத்த வேண்டும். இம்'மண்டுப்பணம்' வழக்கு மன்றத்தில் கலந்துகொள்ளும் உறுப்பினர்கள் அனைவராலும் பகிர்ந்து கொள்ளப்பெறும். பூவந்தி நாட்டாமை இந்த மண்டுப்பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள மாட்டார். மண்டுப்பணம் பெருந்தொகையாக இருப்பின் எஞ்சிய பணம் கிராம நலனுக்காகக் கிராமக் கணக்கில் செலுத்தப்பெறும். அப்பணம் ஊர்ப் பொதுக்காரியங்களுக்கும் கோவில் திருவிழாக்களுக்கும் செலவழிக்கப்பெறும்.

பூவந்திக் கிராம வழக்கு மன்றத்தின் (பஞ்சாயத்து) கீழ்ச் செயல்பட்டும் கட்டுப்பட்டும் வரும் கிராமங்கள் 'நாலூர் நாடு' என்றழைக்கப்படுகின்றன. அரசனூர், இலுப்பப்பட்டி, கிளாதரி, தமராக்கி ஆகிய நான்கு கிராமங்களும் அடங்கிய கிராம வழக்கு மன்ற அமைப்பே 'நாலூர் நாடு' ஆகும். நாலூர் நாட்டுக் கிராம வழக்கு மன்றத்தின் தலைமையிடம் தமராக்கி ஆகும். இந்த நாலூர் நாட்டுக் கிராம வழக்கு மன்ற அமைப்பில் நூறு குக்கிராமங்கள் அடங்கியுள்ளன. பில்லூர்க் கிராமம் இந்த அமைப்பினுள் உள்ளடங்கியதே ஆகும்.[10]

அரசனூர்க் கிராம வழக்கு மன்றம்

இக்கிராமத்தில் கள்ளர் (அம்பலம்) இனத்தவர்களே பெரும்பான்மையினராக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இக்கிராமத்தில் 'ஊர்நாட்டாமை' என்ற மரியாதைக்குரியவராகப் பெரியகருப்பன் அம்பலம் இருந்து வருகின்றார். இவர்

ஐம்பதாண்டுக்கால வழக்கு மன்ற அனுபவம் உடையவர் ஆவார். இவர்கள் குடும்பத்திற்கு மூத்த வாரிசு அடிப்படையில் 'நாட்டாமை' பட்டம் பரம்பரை உரிமையுடையதாகும். இக்கிராமத்தில் 'ஊர் நாட்டாமை' என்ற பட்டம் என்றும் மரியாதைக்குரியதாக உள்ளது. அரசனூர் கிராமம் 'நாலூர் நாடு' என்ற அமைப்பில் பூவந்திக் கிராம வழக்கு மன்றத்தின் கட்டுப்பாட்டிலும் செயல்பாட்டிலும் இன்றும் இயங்கி வருகின்றது.[11] இக்கிராமத்தில் வழக்கு மன்றம் பகல் நேரத்தில் ஊர் மந்தையில் நடைபெற்று வருகின்றது.

நாலூர் நாட்டு வழக்கு மன்றம் முன்னர் இலுப்பக்குடி கிராமத்தில் நடைபெற்று வந்தது. தற்பொழுது தமராக்கியில் நடைபெற்று வருகின்றது. இங்கு நடைபெறும் வழக்கு மன்றம் 'நாட்டுப்பஞ்சாயத்து' என்னும் சிறப்பினைப் பெறுகின்றது.[12]

இக்கிராமத்தில் 'மண்டுப்பணம்' கிராமத்திற்குப் பத்து ரூபாய் என்ற அளவில் பரம்பரையாக வசூலிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. இக்கிராம வழக்கு மன்றத்தினர் மண்டுப்பணத்தை 'நடுவுப் பணம்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். தீர்ப்புச் சொல்லும் நடுவர் மன்றத்திற்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்தப்படும் பணமாதலால் இதனை 'நடுவுப்பணம்' என்று குறிப்பிடுகின்றனர். தற்பொழுது மண்டுப்பணமாகிய 'நடுவுப் பணம்' 12-24-36 என்ற முறையில் வழக்கு மன்றத்தினரால் நிர்ணயிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்பட்டு வருகின்றது.[13]

இக்கிராம வழக்கு மன்றத்தில் வழக்கினை விசாரித்து தீர்ப்புச் சொல்லும் முறை அஞ்சூர் நாட்டு வழக்கு மன்ற முறையிலிருந்து சற்று மாறுபட்டதாக உள்ளது. வழக்கின் தன்மை, போக்கு, சிக்கல் முதலியனவற்றை 'ஊர் நாட்டாமை' மென்மையாகவும், வன்மையாகவும் விசாரிக்கின்றார். வழக்கில் தீர்ப்புச் சொல்லும்

உரிமை அரசனூர் அம்பலத்திற்கு மட்டுமே உள்ளது. வழக்கில் தீர்ப்புச் சொல்பவர்க்கு 'அம்பலம்' என்னும் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தற்பொழுது அரசனூர் கிராம வழக்கு மன்றத்தின் 'அம்பலம்' பட்டத்திற்குரியவர் சின்னச்சாமி அம்பலம் ஆவார். இவர்கள் குடும்பத்திற்கு இப்பட்டம் பரம்பரை உரிமையுடையதாகும்.[14] இவ்வாறு அரசனூர்க் கிராமத்தில் வழக்கு மன்றக் கூட்டங்களில் 'ஊர் நாட்டாமை', 'அம்பலம்' ஆகிய இருவரும் 'இரட்டையாட்சி' செலுத்தி வருகின்றனர். மக்களால் வாக்களித்துத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஊராட்சி மன்றத் தலைவருக்கு வழக்குகளில் தீர்ப்புச் சொல்லும் உரிமையில்லை.

முதலில் வழக்கு மன்றத்திற்கு வந்த வழக்கினை விசாரணை செய்து ஊர் நாட்டாமையும் அம்பலமும் நன்கு அலசி ஆராய்கின்றனர். பின்னர் வழக்கு மன்றத்தின் உறுப்பினர்கள் அடங்கிய ஐந்து பேர் கொண்ட குழுக்கூடிக் கலந்து ஆலோசித்து அவ்வழக்கிற்கான தீர்ப்பினைத் தீர்மானிக்கின்றனர். அதன் பின்னர் இறுதியாக 'அம்பலம்' அவ்வழக்கிற்கான தீர்ப்பினை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் பக்குவமாகச் சார்புத் தன்மையை அகற்றி 'நடுவுநிலைமை' தவறாமல் கூறுகின்றார்.[15]

சிவகங்கை மாவட்டத்தில் அரசனூர்க் கிராம வழக்கு மன்றத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட கிராமங்களாகக் குமாரபட்டி, முடிகண்டம், மீனாட்சிபுரம், காரம்பேட்டை, உசிலம்பட்டி, மாரணி உசிலங்குளம், மணப்பட்டி, கோனார்பட்டி, லெட்சுமிபுரம், சங்கம்பட்டி, தாண்டவன்பட்டி, எழுவக்கரையான் பட்டி, திருமாஞ்சோலை, சித்தாலங்குறுக்குவயல், படமாத்தூர் ஆகிய உட்கிராமங்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் தாண்டவன்பட்டி, எழுவக்கரையான் பட்டி ஆகிய கிராமங்கள் மதுரை மாவட்டம் மேலூர் ஒன்றியத்தில் அமைந்துள்ளன.[16]

அரசனூர்க் கிராம வழக்கு மன்றத்தில் மண்டுப்பணம் ஒரே ஒரு தடவைதான் வசூலிக்கப் பெறும். வாய்தாதோறும் மண்டுப்பணம் வசூலிப்பது கிடையாது. ஆனால், கிராம வழக்கு மன்றம் தொடங்கும் ஒவ்வொரு நாளும் (வாய்தாதோறும்; வழக்கு முடியும் வரை) வாதியும் பிரதிவாதியும் கிராம வழக்கு மன்றத்தை முறைப்படி கும்பிட்டு விழுந்து வணங்குதல் வேண்டும். அப்பொழுது வெற்றிலை, பாக்கு வைத்துக் கிராம சபையை வணங்க வேண்டும்.[17]

அஞ்சூர் நாட்டுக் கிராம வழக்கு மன்றங்களில் வாய்தாதோறும் 'மண்டுப்பணம்' வசூலிக்கப்பெறும். அரசனூர்க் கிராம வழக்கு மன்றத்தில் ஒருமுறை மட்டுமே 'மண்டுப்பணம்' வசூலிக்கப்பெறும். வழக்கு மன்றம் தொடங்க இருப்பதைப் 'பண்டாரம்' (கிராமக்கோயில் பூசாரி) அரசனூர்க் கிராம வழக்கு மன்றத்திலுள்ள முக்கிய பிரமுகர்களுக்கும் ஊர்ப்பொது மக்களுக்கும் அறிவிப்பார். அத்தகவலின் படி அனைவரும் வழக்கு மன்றம் நடைபெறும் ஊர் மந்தையில் கூடுவர்.

அரசனூர்க் கிராம வழக்குமன்றத்தின் தீர்ப்பைப் பெரும்பாலும் வாதியும் பிரதிவாதியும் மீறாமல் பணிந்து ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அவ்வாறு கூறப்படும் கிராம வழக்கு மன்றத்தார் தீர்ப்பை மீறுபவர்களுக்கு எதிராகவும், கட்டுப்படுவர்களுக்கும் ஆதரவாகவும் கிராம வழக்கு மன்றத்தினர் காவல் நிலையங்களிலும் நீதி மன்றங்களிலும் சாட்சி சொல்வது அரசனூர்க் கிராம வழக்கு மன்றத்தார் கடமையாக உள்ளது.[18]

தமராக்கி நாட்டு வழக்கு மன்றம்

நாலூர் நாட்டுக் கிராம வழக்கு மன்றத்தின் தலைமையிடமாக அமைந்திருப்பது தமராக்கிக் கிராமமாகும். நிருவாக வசதிக்காக தமராக்கிக் கிராமம் தமராக்கி தெற்கு, தமராக்கி வடக்கு என இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கிராமத்தில் கள்ளர் இனத்தவர்களே பெரும்பான்மையினராக வாழ்ந்து

வருகின்றனர். தமராக்கிக்கு அருகாமையில் அமைந்துள்ள குமாரப்பட்டிக் கிராமமும் தமராக்கிக் கிராம வழக்கு மன்றத்திற்கு உட்பட்டதே ஆகும். தமராக்கி தெற்கும் தமராக்கி வடக்கும் தனித்தனி ஊராட்சி மன்ற அமைப்புக்களைக் கொண்டதாகும்.

தமராக்கிக் 'கிராம வழக்கு மன்றம்' எட்டுக்கரை அம்பலக்காரர்களால் நிருவகிக்கப்பட்டு வருகின்றது. தெற்குக் கிராம வழக்கு மன்றத்திற்குப் பாஸ்கரன் அம்பலமும் வடக்குக் கிராம வழக்கு மன்றத்திற்கு அய்யாத்துரை அம்பலமும் அம்பலகாரர்களாகத் தற்பொழுது பட்டம் பெற்றுள்ளனர். தமராக்கித் தெற்கு, தமராக்கி வடக்கு, குமாரப்பட்டி ஆகிய மூன்று கிராமங்களுக்கும் நாட்டாமையாக இருப்பவர் 'பெரிய அம்பல காரர்' என்றழைக்கப்படுகின்றார். தற்பொழுது பெரிய அம்பலகாரராக இருக்கும் பாஸ்கரன் அம்பலம் எட்டாவது கரைக்காரர் ஆவார். கிராம வழக்கு மன்றத்தில் தீர்ப்புச் சொல்லக்கூடிய அனைத்து அதிகாரமும் உள்ளவர் 'பெரிய அம்பலகாரர்' ஆவார். பெரிய அம்பலக்காரராகிய பாஸ்கரன் அம்பலத்திற்கு அடுத்த நிலையில் தீர்ப்புச் சொல்லும் உரிமையைப் பெற்றிருப்பவர் காசி அம்பலம் ஆவார். இந்தப் 'பெரிய அம்பலகாரர்' பட்டம் மூத்தவாரிசு அடிப்படையில் பரம்பரை உரிமையுடையதாகும்.[19]

தமராக்கிக் கிராம வழக்கு மன்றம், வழக்குகளில் தீர்ப்புக்களைச் சொல்லுவதோடு கோயில் நிருவாகம், திருவிழாக்கள், பொதுவரவு செலவுக்கணக்கு முதலியவைகளையும் கண்காணித்து வருகின்றது. தமராக்கியின் முதல்கரை அம்பலகாரர் தற்போதைய தமராக்கித் தெற்கு ஊராட்சி மன்றத் தலைவர் ஏ. மரகதம் அய்யனார் அம்பலம் ஆவார். எட்டுக்கரை அம்பலக்காரர்களுக்கும் 'அம்பலம்' என்னும் பட்டப்பெயர் உண்டு. பெரிய அம்பலகாரருக்கு அடுத்த நிலையில் கிராம வழக்கு மன்றத்தில் தீர்ப்புச் சொல்லும் அதிகாரம் முதல்கரை அம்பலகாரருக்கு

உண்டு. இது எழுதப்படாத சட்டமாக இன்று வரை தமராக்கிக் கிராம வழக்கு மன்றத்தில் நடைமுறையில் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றது.[20]

தமராக்கி தெற்கு மற்றும் தமராக்கி வடக்குக்கு இடையில் 'மந்தைத்திடல்' அமைந்துள்ளது. இங்குத்தான் கிராம வழக்கு மன்றம் நடைபெறும். இந்த மந்தைத் திடல் 'நாட்டுப்பஞ்சாயத்துக் கூடம்' என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.[21]

கிராம வழக்கு மன்றத்தில் வாதியும் பிரதிவாதியும் தலா நூறு ரூபாய் 'மண்டுப்பணம்' செலுத்தி, வெற்றிலை, பாக்கு வைத்துக் கிராம வழக்கு மன்றத்தாரைக் கும்பிட்டு விழுந்து வணங்குதல் வேண்டும். தமராக்கிக் கிராமவழக்கு மன்றத்தில் 'நாட்டுப் பஞ்சாயத்துப் பணம்' என்ற பொருளில் 'மண்டுப்பணம்' என்ற சொல்லாட்சி ஆளப்பட்டு வருகின்றது. சிவகங்கை மாவட்டத்திலுள்ள கிராம வழக்கு மன்றங்களில் தமராக்கியில் தான் 'மண்டுப்பணம்' ஒரே சீராக தொன்று தொட்டு நிர்ணயம் செய்து வசூலிக்கப்பட்டு வருகின்றது என்கிறனர்.[22] இடப்பிரச்சினை, சொத்துப்பிரச்சினைகளில் வாதியும் பிரதிவாதியும் கிராம வழக்கு மன்றத்திற்குச் செலுத்தும் பணம் 'நடுவுப்பணம்' என்றழைக்கப்படுகின்றது.

சஞ்சாயத்தும் இளவட்டங்களும்

தொடக்கத்தில் வழக்குத் தொடர்பாகச் சமரசமான முறையில் வாய்வழியாகப் பேசிக்கொள்ளும் சஞ்சாயத்தில் 'இளவட்டங்கள்' அனைவரும் கலந்து கொண்டு முதலில் தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துரைப்பர். 'இளவட்டங்கள்' என்ற சொல்லாட்சி தமராக்கிக் கிராம வழக்கு மன்றத்தில் 'திருமணமாகாத இளைஞர்கள்' என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டு வருகின்றது. வழக்கு மன்றத்தில் 'இளவட்டங்கள்' தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லும் உரிமையைப் பெற்றிருப்பினும் 'பெரிய

அம்பலகாரர்' மற்றும் பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்கள் அவர்கள் கருத்துக்களுக்குச் செவி கொடுப்பதில்லை.[23]

தமராக்கிக் கிராம வழக்கு மன்றம் கட்டுப்பாடான பஞ்சாயத்து அமைப்பு விதிமுறைகளைக் கொண்டதாகும். வழக்கு மன்றத்தார் தீர்ப்பே இறுதியானதாகும். அதிலும் குறிப்பாக நாலூர் நாட்டுப் பஞ்சாயத்து அமைப்பில் தமராக்கிப் பெரிய அம்பலக்காரர் தீர்ப்புப் பெரிதும் மதிப்புடையதாகும். அவருடைய தீர்ப்புகள் அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகவே அமைந்திருக்கும்.

நாலூர் நாடுகளான அரசனூர், தமராக்கி, இலுப்பக்குடி, கிளாதரி ஆகிய கிராமங்கள் தங்களுக்குள் கொள்வினை, கொடுப்பினைத் தொடர்புகளைக் (திருமண உறவுகள்) கொண்டிருக்கின்றன. காரணம் இக்கிராமங்களில் ஒரே சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் (கள்ளர்) பெரிதும் வாழ்ந்து வருவதே ஆகும். முன்னர் தமராக்கிக் கிராமத்திற்கும் ஏனாதிக் கிராமத்திற்கும் வழக்கு மன்ற நீதி பரிவர்த்தனை, திருமண உறவுகள் முதலான நெருங்கிய சமுதாயத் தொடர்புகள் இருந்தன. கொள்வினை, கொடுப்பினைத் தகராறு காரணமாகத் தற்பொழுது அஞ்சூர் நாட்டுத் தலைமைக் கிராமமான ஏனாதிக் கிராமத்திற்கும் நாலூர் நாட்டுத் தலைமைக் கிராமமான தமராக்கிக் கிராமத்திற்கும் எத்தகைய சமுதாயத் தொடர்புகளும் உறவுகளும் இல்லை என்கின்றார் அய்யாத்துறை.[24] 'நாட்டாமை' திரைப்படத்தின் கதை ஏனாதி தமராக்கிக் கிராமங்களுக்கு இடையேயுள்ள போராட்ட உறவுகள் பற்றியதே[25] என்கிறார் ஏனாதி நாட்டாமை கரு. மலைச்சாமி. தமராக்கிக் கிராமத்திற்கும் பூவந்திக் கிராமத்திற்கும் கிராம வழக்கு மன்றம் தொடர்பாக இருந்து வந்த உறவுகள் மஞ்சுவிரட்டுப் பிரச்சினை காரணமாக முறிந்து விட்டது. இன்று இவ்விரு கிராமங்களுக்கும் உறவு இல்லை என்றும் கூறுகின்றனர்.

தமராக்கிக் கிராமம் தீர்ப்புச் சொல்லும் முறை - 'ஓலைமுறி' எழுதிக் கொடுத்தல்

தமராக்கி வழக்கு மன்றத்தில் வழங்கப்படும் தீர்ப்பினைப் பத்திரத்தில் எழுதி, அதன் ஒரு பிரதியை வாதிக்கும், இன்னொரு பிரதியைப் பிரதிவாதிக்கும் கொடுக்கின்றனர். தேவைப்பட்டால் அந்தத் தீர்ப்பின் மற்றொரு பிரதியை பெரிய அம்பலக்காரரும் வைத்துக் கொள்கின்றார். இதற்குத் தமராக்கிக் கிராம வழக்கு மன்றத்தார் 'ஓலைமுறி' எனப் பெயரிட்டு உள்ளனர்.[26] அதே வழக்குத் தொடர்பாக மீண்டும் பிரச்சினை ஏற்படுமானால் இந்த 'ஓலைமுறி'யின் அடிப்படையில் தான் அந்த வழக்கு மறுபரிசீலனை செய்யப்படும்.

அல்லிநகரம்-வழக்கு மன்றம்

திருப்புவனம் ஒன்றியத்திலுள்ள அல்லி நகரம் கிராம வழக்கு மன்றத்தின் தலைவர் 'நாட்டாமை' என்றே அழைக்கப்படுகின்றார். இக்கிராமத்தில் கள்ளர் இனத்தவர்களே மிகுதியாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். தற்பொழுது அல்லி நகரம் கிராமத்தின் வழக்கு மன்றத் தலைவராகத் தண்டீஸ்வரன் என்பவர் இருந்து வருகின்றார். அல்லி நகரம் கிராமத்தின் ஊராட்சி மன்றத் தலைவராகவும் இருந்து வருகின்றார். அல்லி நகரத் கிராமப் பொது மக்களால் 'பெரிய வீட்டுக்கரார்' என்று அன்பு கலந்த மரியாதையுடன் அழைக்கப்பெறும் தண்டீஸ்வரன் குடும்பத்தார்க்கு மூத்த வாரிசு அடிப்படையில் 'நாட்டாமைப்'பட்டம் பரம்பரை உரிமையுடையதாகும்.[27] இக்கிராமத்தில் பகல் நேரத்தில்தான் வழக்கு மன்றம் நடைபெறும். 'வெள்ளக்கரை', அ.காலனி, பனையனேந்தல் ஆகிய கிராமங்கள் அல்லி நகரம் கிராம வழக்கு மன்றத்திற்குக் கட்டுபட்டவைகளாகும்.

இக்கிராமங்களில் சாதிப்பஞ்சாயத்து அமைப்புமுறை இல்லை. வழக்குமன்றத் தீர்ப்புக்களில் ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைத்தல் என்பது தற்பொழுது நடைமுறையில்

இல்லை. வழக்கு மன்றத்தில் வாதியும் பிரதிவாதியும் செலுத்தும் பணம் 'கிராமப் பணம்' என்று அழைக்கப்படுகின்றது. 'கிராமப்பணம்' மிகவும் குறைந்த தொகை (ரூபாய் ஐந்து) ஆகும். இக்கிராம வழக்கு மன்றம் இவ்வூரிலுள்ள ஸ்ரீ தண்டீஸ்வரர் அய்யனார் கோயிலில் தான் நடைபெறும்.[28]

திருப்புவனம் ஒன்றியத்திலுள்ள பெரும்பான்மையான கிராமங்களில் வழக்கு மன்றங்களில் வாதியும் பிரதிவாதியும் செலுத்தும் 'நடுவுப்பணம்', 'கிராமப் பணம்' என்று அழைக்கப்படுகின்றது. பெரும்பான்மையான கிராம வழக்கு மன்றங்கள் ஏனாதி நாட்டு வழக்கு மன்றத்திற்கு உட்பட்டதாகவே அமைந்திருக்கின்றன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். திருப்புவனம் ஒன்றியத்திலுள்ள செல்லப்பனையனேந்தல், வன்னிக்கோட்டை, வில்லியாரனேந்தல் ஆகிய கிராமங்களில் 'நாட்டாமை'ப் பட்டம் பரம்பரை உரிமையுடையதன்று. இக்கிராமங்களில் மக்கள் வாக்களித்துத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஊராட்சி மன்றத் தலைவரே 'ஊர் நாட்டாமை'யாக இருந்து கிராம வழக்கு மன்றங்களில் தீர்ப்புக் கூறுகின்றார்.[29] இக்கிராமங்களில் கள்ளர் இனத்தவர்களே மிகுதி. இக்கிராமங்களின் வழக்கு மன்றம் செல்லப்பனையனேந்தல் மந்தைத் திடலில் பகல் நேரத்தில் மட்டுமே நடைபெற்று வருகின்றது. இக்கிராமங்களின் வழக்கு மன்றங்களில் மீறப்படும் தீர்ப்புகள் ஏனாதி நாட்டு வழக்கு மன்றத்திற்குச் செல்லும்; ஆதலால், இக்கிராமங்கள் ஏனாதி நாட்டு வழக்கு மன்றத் தீர்ப்புகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவையாகும்.

சிவகங்கை ஒன்றியம் ஆறூர் நாட்டுவழக்கு மன்றம்

சிவகங்கை ஒன்றியம் ஆறூர் நாட்டு வழக்கு மன்றம் இடையமேலூர், ஈசனூர், பிரவலூர், ஒக்கூர், புதூர், சாலூர் ஆகிய ஆறு கிராமங்களை உள்ளடக்கியதாகும். நாலுக் கோட்டைக் கிராமமும் இப்பிரிவில் அடங்கியதாகும். ஆறூர் நாட்டு கிராம வழக்குமன்றத்தின் தலைமையிடம் ஒக்கூர் ஆகும். ஆறூர்

நாட்டு வழக்கு மன்றத்தின் தலைவர் 'அம்பலக்காரர்' என்றும் 'பெரிய அம்பலக்காரர்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். இக்கிராமங்களில் கள்ளர் இனத்தவர்களே மிகுதியாக வாழ்ந்த போதும், பல்வேறு சமுதாய இனமக்களும் பரவலாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். தற்பொழுது பெரிய அம்பலகாரராக இருப்பவர் ஒக்கூர் முகுந்தன் அம்பலம் ஆவார். கள்ளர் இனத்தைச் சேர்ந்த இவர் பரம்பரை அம்பலகாரர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆறுர் நாட்டு வழக்கு மன்றம் இதற்கென அமைக்கப்பட்டுள்ள 'புதூர் தம்பம்' என்ற இடத்தில் நடைபெற்று வருகின்றது.[30]

இடையமேலூர் கிராம வழக்கு மன்றத்திற்கு இடையமேலூர், மங்காம்பட்டி, வேளாங்கப்பட்டி, மம்மரங்கால்பட்டி, கூவானிப்பட்டி, ஈசனூர், காந்தி நகர், பாரதிநகர் ஆகிய கிராமங்கள் கட்டுப்பட்டவைகளாகும்.

'பாகனேரி நாடு என்பது இப்பகுதியில் வாழும் கள்ளர்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்ட சமுதாய ஆட்சியமைப்பாகும். இதனை வாள்கோட்டைநாடு' எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். காளையார்கோவில் பகுதியில் உள்ள எட்டில் மூன்று பங்குச் சிற்றூர்கள் பாகனேரி நாட்டு வழக்கு மன்றத்திற்குட்பட்டதாகும். பாகனேரி நாட்டின் நிருவாகம் கள்ளர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும்.

பாகனேரியில் வாழும் மக்கள் இனம்

இப்பகுதியில் கள்ளர்கள் பெருமளவிலும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் பறையர்களும் வாழ்கின்றனர். ஒருசில கிராமங்களில் நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார்கள் வாழ்கின்றனர். சில கிராமங்களில் வலையர்களும், பறையர்களும் மட்டுமே வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஏனைய சாதியினர் சிறிய அளவில் ஆங்காங்கு வாழ்கின்றனர்.

ஓலைச்சுவடி கல்வெட்டு

வீரபாண்டியன் காலக் கல்வெட்டுக்களில் பாகனேரி நாடு 'கேரள சிங்கவள நாடு' என்னும் ஆட்சிப்பிரிவில் அடங்கியிருந்ததாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு குறிப்பிடும் வழக்கம் அண்மைக் காலம் வரையில் இருந்து வந்துள்ளது. இந்நாட்டைச் சேர்ந்த பலரது வீடுகளில் ஆவணங்களாகப் பேணி வைக்கப்பட்டுள்ள ஓலைச் சுவடிகளிலும் இவ்வாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காண முடிகின்றது.[31] பெரிச்சிக்கோயில் கல்வெட்டொன்று 'கேரள சிங்க வளநாட்டு மேலத்திருத்தியர் முட்டத்துக் கற்றுப்பட்டு பாகனேரி' எனக் குறிப்பிடுகின்றது.[32] வீரபாண்டியன் காலத்து வீரபாண்டியன் காலத்தைச் சேர்ந்த இக்கல்வெட்டு கற்றுப்பட்டு பாகனேரி உள்ளிட்ட 24 ஊர் நாட்டாருக்கும் பறையருக்கும் ஏற்பட்ட பகைமையை அரசன் சந்து செய்வித்துப் பறையர் உரிய காலங்களில் முரசு கொட்டுமாறும் அதற்காக நாட்டார் ஆளொன்றுக்கு, ஆண்டொன்றுக்குக் கல நெல்லும், தூணி நெல்லும் அளக்குமாறும், தவிர நன்மைக்குப் பதக்கு அரிசியும், ஒரு கோழியும், தீமைக்குப் பதக்கரிசியும், ஒரு பூசணிக்காயும் வழங்குமாறும் ஏற்பாடு செய்தமையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

காணியாட்சி ஒப்பந்தம்

பாகனேரிக்குத் தெற்கேயுள்ள பனங்குடி அய்யனார் கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று பாகனேரி வேளார் மரபினர்க்கும் பனங்குடி வேளார் மரபினர்க்குமிடையே காணியாட்சி தொடர்பாக ஏற்பட்டதொரு ஒப்பந்தத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது.[33] இக்கல்வெட்டின் காலம் தெரியவில்லை.

பாகனேரியை உருவாக்குதல்

கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் சிவகங்கை சமத்தானத்தில் அமைச்சராகப் பணிபுரிந்த முள்ளையூர் தாண்டவராய பிள்ளை என்பவர் பாகனேரிக்கு

வடக்கேயிருந்த பெரியகாட்டை அழித்து ஊராக்கிச் சோலையையும் ஒரு பெரிய குளத்தையும் அமைத்தார். அக்குளத்திற்கு 'முத்துவடுகநாத சமுத்திரம்' எனத் தன்னுடைய அரசர் பெயரை வைத்தார்.[34] தற்காலத்தில் இக்குளத்தை மக்கள் 'புள்ளை வனம்' எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். இக்காலத்தில் பாகனேரி ஊரார்க்கும் சிவகங்கை அரசாங்கத்திற்கும் நடந்த இடத்தகராறு பற்றிய ஒரு வழக்கைப் பாடுவார் முத்தப்பர் என்னும் புலவர் புல்வ நாயகி அம்மனிடம் முறையிட்டுப் பாடல் பாடித் தீர்த்து வைத்துள்ளார்.[35]

பாகனேரி நாட்டின் கிராமங்கள்

பாகனேரி நாட்டுக் கள்ளர்கள் 750 சதுர கிலோ மீட்டர் அளவு விரிந்தப் பகுதியில் வாழ்கின்றனர். இவர்களது வாழ்விடம் நிலையானதாகும். அடிப்படைத் தேவைகளில் இவர்கள் தன்னிறைவு பெற்றுள்ளனர். மரபுகளைக் காப்பதன் மூலம் தங்கள் தனித்தன்மையை நிலை நிறுத்தி வருகின்றார்கள். பாகனேரி நாடு சிவகங்கை மாவட்டத்தில் காளையார் கோவில், கல்லல், திருப்பத்தூர், சிவகங்கை ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் பெரும் பகுதிகளை உள்ளடக்கியதாகும். காளையார் கோவில் ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் பெரும்பகுதியும், கல்லல், திருப்பத்தூர், சிவகங்கை ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் சிறு பகுதிகளும் இந்நாட்டில் இடம் பெறுகின்றன. இதன் எல்லைகளைக் குறிக்கச் சூலக்குறி பொறித்த எல்லைக் கற்கள் நடப்பட்டுள்ளன.[36] இந்நாடு சுமார் நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உருவாக்கப்பட்டு இங்கு வாழும் கள்ளர்களால் ஒருவகைத் தன்னாட்சி முறையில் பேணிக்காக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆதலின் இந்நாடு அரசு வருவாய்த்துறை அமைப்புக்களின் எல்லைகளோடு பொருந்தி அமையவில்லை.

பாகனேரி நாட்டிற்குரிய கிராமங்கள் இருபத்து இரண்டரை ஆகும். நகரம்பட்டி, காடனேரி, மாங்காட்டுப்பட்டி, பாகனேரி, நெற்புகப்பட்டி, புலவன்பட்டி,

கற்றப்பட்டு, வடக்குக் காடனேரி, அம்மன்பட்டி, வீளனேரி, காளையார் மங்கலம், கருங்காலக்குடி, கௌரிப்பட்டி, பனங்குடி, கோவினிப்பட்டி, கீழக்கோட்டை, கீரனூர், முத்தூர், பையூர், விராணியூர், அல்லூர், சித்தத்தூர், பெரிய கண்ணனூர் ஆகியன இக்கிராமங்கள் ஆகும்.[37] இவற்றுள் கருங்காலக்குடி அரைக்கிராமம் என்ற தகுதியினைப் பெறுதலின் இந்நாடு இருபத்து இரண்டரைக் கிராமங்கள் எனக்குறிக்கப்பட்டுள்ளது. நாட்டாமை உருவாகிய காலத்தில் இருந்த மக்கள் தொகையின் அடிப்படையில் கிராமம், அரைக்கிராமம் என்ற தகுதிகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

பாகனேரிக் கள்ளர் நாடுகளும் மறவர் நாடுகளும்

பாகனேரி நாட்டின் நான்கு எல்லைகளைச் சூழ்ந்து கள்ளர் நாடுகள், மறவர் நாடுகள் இரண்டும் அமைந்துள்ளன. கள்ளர் நாடு ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி உட்பிரிவாகிய கள்ளர்களின் அகமண உறவுக்குழு வாழும் பகுதியாகும். இவற்றுள் மல்லாக்கோட்டை, கண்டரமாணிக்கம், குன்னங்கோட்டை ஆகிய கள்ளர் நாடுகளும், மங்கலம், பூக்குழி என்னும் மறவர் நாடுகளும் நீண்ட காலமாகப் பாகனேரி நாட்டுடன் நட்புறவு கொண்டுள்ளன. ஆறூர் வட்டகை, பட்ட மங்கலம் ஆகிய கள்ளர் நாடுகள் இரண்டும் பாகனேரி நாட்டுடன் பகைமையுணர்வு உடையன. முன்னவற்றை 'வாரக்கநாடு' என்றும் பின்னவற்றைப் பகை நாடு என்றும் குறிப்பிடும் வழக்கம் உள்ளது.[38] தீர்க்க முடியாத உள்நாட்டுச் சிக்கல்கள் எல்லைச் சிக்கல் முதலியனவற்றை வாரக்க நாடுகளின் துணைக்கொண்டு தீர்க்கப்படுகின்றது.[39]

ஆறூர் நாடு

பாகனேரி நாட்டின் நிருவாக அமைப்பின் மையமாக நகரம்பட்டி, காடனேரி, மாங்காட்டுப் பட்டி, பாகனேரி, நெற்புகப்பட்டி, புலவன்பட்டி என்னும் ஆறு

கிராமங்களும் விளங்குகின்றன. இவற்றின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் இந்த ஆறு கிராமங்களும் சேர்ந்த பரப்புக்குத் தனி எல்லைக் கற்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வுட்பகுதியே ''ஆறூர் நாடு'' என அழைக்கப்படுகின்றது.[40]

நாட்டார்

ஆறூர் நாட்டில் வாழும் 'கள்ளர்கள்' நாட்டார் என அழைக்கப்படுகின்றனர். இருபத்து இரண்டரைக் கிராமங்களைக் கொண்ட பாகனேரி நாட்டில் இவ் ஆறூரில் வாழும் கள்ளர்கள் மட்டுமே தொடக்க காலத்தில் இந்நாட்டை உருவாக்கினரென்றும் அதனால் அவர்கள் 'நாட்டார்' என்னும் பெயரைப் பெற்றனர் என்றும் கருதுகின்றார். காலப்போக்கில் நாட்டின் எல்லை விரிவடைந்த போதிலும் ஆறூர் நாட்டினர் மட்டுமே 'நாட்டார்' என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகின்றனர்.[41] தஞ்சைப் பகுதியிலும் இப்பிரிவு காணப்படுகின்றது. தஞ்சைப் பகுதியில் வாழும் கள்ளர்களையும் 'நாட்டார்' என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

நகரத்தார்

இந்த ஆறூர் நாட்டுப்பகுதியில் 'தன வணிகர்' மரபினர் 'நகரத்தார்' எனக் குறிக்கப்படுகின்றனர். 'நகரத்தார்' என்னும் பெயர் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வாழும் தனவணிக்களுக்குரிய பெயரேயாயினும் இந்நாட்டின் நிருவாக அமைப்பில் ஆறூர் நாட்டுத் தன வணிகர் மட்டுமே 'நகரத்தார்' எனக் குறிக்கப்படுகின்றனர்.[42] இவர்களைச் 'செட்டியார்' என்றும் அழைப்பர்.

கிராமத்தார்

ஆறூர் நாட்டு எல்லைக்குப் புறத்தே வாழும் நாட்டுக் குடிமக்கள் அனைவரும் சாதி வேறுபாடின்றி அவ்வக்கிராமத்திற்குரிய 'கிராமத்தார்' எனப்படுவர்.[43]

தேசத்தார்

ஆறூர் நாட்டில் கள்ளர்களையும் நகரத்தார்களையும் தவிர நாயக்கர், மேளகாரர் (இசைவேளாளர்), பணிக்கர், வாணியர், வண்ணார், நாவிதர் (மருத்துவர்), பறையர், குறவர், புரதர் ஆகிய ஒன்பது சாதியினர் நாடு அமைக்கப்பட்ட காலம் முதற்கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் 'தேசத்தார்' எனக்குறிக்கப்படுகின்றனர். இவர்களுக்குத் தலைவராக நாயக்கரில் ஒருவர் இருந்து வருகின்றார். பாகனேரி நாட்டில் கள்ளர் சாதியினர் நிலைபெற்றகாலம் முதல் இவ்வொன்பது சாதியினரும் உடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இந்நாட்டில் இவர்களுக்கு 'ஒன்பது குத்தன் தொழிலாளி' என்னும் பெயர் வழங்கப்படுகின்றது.[44] இதனால், இவர்களுக்கு மரபு வழித் தொழில்கள் இருந்தமையை அறியலாம். 'பணிக்கர்' என்னும் சாதியினர் தற்பொழுது இந்நாட்டில் இல்லை. காரைக்குப் பகுதியில் சில குடும்பங்கள் உள்ளன.

ஆறூர் நாட்டின் எல்லைக்குள் வாழும் மக்களுள் நாட்டார், நகரத்தார், தேசத்தார் என்னும் முப்பிரிவுகளில் அடங்காத வெள்ளாளர், இடையர், வலையர், நாடார் முதலிய வேறு சில சாதியினரும் அடங்குவர். ஆயினும், இவர்கள் கள்ளர்களுக்குரிய 'வாசல் வழி' என்னும் அமைப்போடு தொடர்புடையவர்களாக உள்ளனர். இவர்களது பணி சமுதாயத்திற்கு இன்றியமையாததாகக் கருதப்படாமையால் இவர்கள் தேசத்தாருடன் சேர்த்து எண்ணப்படவில்லை எனக் கருதலாம்.

தமிழ்நாட்டில் குலப்பாகுபாடும் சாதியப் பிரிவுகளும் தொன்றுதொட்டு இருந்து வருவனவாகும். ஆய்வுக்குட்பட்ட சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள சாதியப் பிரிவுகள் பல ஆய்வின் போது வெளிப்படுகின்றன. சிவகங்கைக்கு அருகிலுள்ள

பாகனேரி மற்றும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் பல குல மற்றும் சாதியப் பிரிவுகள் இருக்கின்றன.

நாட்டுக்கூட்டம்

'பாகனேரி நாடு' என்னும் அமைப்பினுள் வலிமைப் பெற்று விளங்கும் 'ஆறூர் நாடு' என்னும் சிற்றெல்லைப் பகுதி வேளாண்மைத் தொழிலின் செயல்பாட்டிற்கென நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதிகள் 'வாசல்கள்' எனப்படுகின்றன. இவை கீழவாசல், மேலவாசல், தெற்கு வாசல், வடக்கு வாசல் எனப்பெயர் பெற்றுள்ளன.[45] இந்நான்கு வாசல்களும் பாகனேரி நாட்டுப் பொதுத் தெய்வமாகிய புல்வநாயகி அம்மன் கோயிலைச் சுற்றி அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு வாசலுக்கும் எல்லைகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

பாகனேரி நாட்டின் நிருவாகம் கள்ளர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். இந்நிருவாகம் நாட்டு ஆட்சி, கிராம ஆட்சி என்னும் இருபிரிவுகளைக் கொண்டது. 'நாட்டு ஆட்சி' என்பது ஆறூர் நாட்டின் நிருவாகத்தைக் குறிக்கும். இதனை 'நாட்டார்' எனப்படும் கள்ளரும் 'நகரத்தார்' எனப்படும் தன வணிகரும் நிருவாகித்து வருகின்றனர். பிறசாதியினருக்கு இதில் பங்கு இல்லை. இந்நிருவாகக் குழுவே 'நாட்டுக் கூட்டம்'[46] எனப்படும்.

நாட்டுக்கணக்கு

நாட்டுக்கூட்டத்தின் நிருவாகத்திற்கு ஒவ்வொரு வாசல் வழி அமைப்பிலிருக்கும் ஒவ்வொருவர் நியமிக்கப்படுவர். இந்நியமனம் ஒருமனதாக அமையும். அவ்வவ் வாசலிலுள்ள கள்ளர் மரபினர் மட்டுமே இந்நிருவாகப் பொறுப்பேற்கும் தகுதியுடையவராவர். நாட்டின் வரவு செலவுகளை நாட்டாரின் ஆலோசனைகளோடு நிருவகிக்கும் பொறுப்பு இவர்களுடையதாதலின் இவர்களை

'நாட்டுக் கணக்கு' என்றும் 'கணக்குக்காரர்' என்றும் குறிப்பிடுவர்.[47] இப்பணி வருவாய் பெறாத மதிப்பியல் பணியாகும்.

நாட்டுக்கணக்கர்

'நாட்டுக்கணக்கு' எனப்படும் நால்வரைத் தவிர, 'நாட்டுக்கணக்கப்பிள்ளை' என ஒருவரும் உள்ளார். இவரை 'நாட்டுக்கணக்கர்' என்றும் குறிப்பிடுவர். இவர் பரம்பரையாகக் கோயில் விழாத் தொடர்பான வரவு செலவுப் பணியினைச் செய்து வருகின்றார். வெள்ளாளர் சாதியைச் சேர்ந்த இவர் இப்பணிக்கென மானியம் பெற்றுள்ளார். இவர் ஊர் மன்றத்தில் நடைபெற்ற விற்பனை முதலிய பத்திரங்களை ஓலைச் சுவடிகளில் எழுதி வந்துள்ளார். அவ்வேடுகளில் இவர் 'பாகனேரி நாட்டுக் கணக்குக் குமுழ்ராயன்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார்.[48] 'குமுழ்ராயன்' என்னும் பெயர் முதன் முதலில் இருந்த நாட்டுக்கணக்குப் பிள்ளையின் பெயராக இருந்திருக்க வேண்டும். இப்பெயரைப் பின் வந்தோர் தங்கள் குடும்பப் பெயராக நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர். புல்வநாயகி அம்மன் கோயில் விழாவில் துப்பட்டிப்பாடும் போது இவரை 'சொத்துக்கணக்கு குமிழ்ராயபிள்ளை பேரன்மார்' எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பண்டாரம்

நாட்டுக்கூட்டத்தை நாட்டுக் கணக்குகளின் ஆணைப்படி கூட்டுவது நாட்டுப் பண்டாரத்தின் பணியாகும். இவர் பரம்பரையாக ஊதியம் பெற்றுவரும் நாட்டுக் கூட்டப் பணியாளர் ஆவார்.

நாட்டுக் கூட்டத்தின் செயற்பாடு

நாட்டுக் கூட்டம் கூட வேண்டிய நேரங்களில் 'நாட்டுக் கணக்கு' பண்டாரத்தை அழைத்துக் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யுமாறு பணிக்கின்றார்.

பண்டாரம் ஆறு ஊர்களுக்கும் சென்று அவ்வவ்வூர் அம்பலகாரர்களிடம் சொல்லுகின்றார். மன்னர்களால் கிராம வருவாய்களை நிருவகிக்கவும் அரசாங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ளவும் நியமிக்கப்பட்டவர்களே அம்பலகாரர்களாகவர். ஆறூர் நாட்டுக்கு மொத்தம் எட்டு அம்பலங்கள் உள்ளனர். இவர்கள் அனைவரும் ஒரே சாதியைச் சேர்ந்தவர்களே. அவ்வவ் ஊர் அம்பலக்காரர்கள் அவ்வவ் ஊர்த் தோட்டியின் மூலம் இச்செய்தியைத் தண்டோராப் போட்டு அறிவிக்கச் செய்கின்றனர்.

நாட்டுக்கூட்டம் பாகனேரியிலுள்ள திண்ணைக் கொறட்டிலோ, நாட்டார் விடுதியிலோ நடைபெறும். கூட்டம் தொடங்குவதற்கு முன்னர் புல்வநாயகி அம்மன் கோயில் மணியை அடித்துப் பண்டாரம் ஒலி எழுப்புகின்றார். கூட்டத்தில் வயது வந்த நாட்டார் அனைவரும் கலந்து கொள்ளும் தகுதியும் சம உரிமையும் பெற்றவராவர். நில உரிமை வழக்குகள், குற்றவியல் வழக்குகள் முதலியனவற்றைக் கேட்டு நீதி வழங்குதல், திருவிழா நடத்துதல், பொது நலப்பணிகளில் நாட்டம் செலுத்துதல் ஆகியன இந்நாட்டுக் கூட்டத்தாரின் கடமைகளாகும்.

சில தலைமுறைகளுக்கு முன்பு வரையில் பொருள்களை விற்றல், ஒத்தி வைத்தல், கடன் வாங்குதல் முதலியவை இந்நாட்டுக் கூட்டத்தின் முன்னிலையில் நடைபெற்றதை ஓலைச்சுவடிகளால் அறியமுடிகிறது. தமக்குச் சொந்தமான பறையரை விற்றல். பறையர் தம் மக்களை விற்றல், வலையர் தம்மைத்தாமே விற்றல், கள்ளர் காவல் உரிமையிலுள்ள ஊரின் மீது தமக்குள்ள உரிமையை விற்றல் ஆகிய சில வழக்குகளும் நடைபெற்றுள்ளமையை ஓலைச்சுவடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு விற்பனை செய்வோர் மன்றத்தில் விலைப்பொருளை ஏற்றுக் 'கொள்வோர் உளரோ' என மும்முறைக் கேட்டுக் 'கொள்வோமென்று' கூறுவோருக்கு மன்றத்தின் ஒப்புதலுடன் விலை நிர்ணயம் செய்து விற்பனை செய்துள்ளனர்.[49] தேவை ஏற்படின் கிராமத்தார்களும் நாட்டுக் கூட்டத்திற்கு

அழைக்கப்படுகின்றனர். இவ்வாறு நாட்டுக்கூட்டத்தின் செயற்பாடுகள் அமைந்துள்ளன.

நாட்டுக் கூட்டத்தின் பணிகள்

பாகனேரி புல்வநாயகி அம்மன் கோயிலில் திருவிழா நடத்துதல், ஊர்ப் பொதுப் பணிகள் புரிதல், பொது வருவாய் திரட்டல் ஆகியன நாட்டுக்கூட்டத்தின் பணிகள் ஆகும் எனினும், வழக்குகளைத்தீர்த்து வைத்தலே இதன் முக்கியப் பணியாகும். நாட்டுக் கூட்டத்தில் நாட்டார், நகரத்தார் அனைவரும் கலந்து கொள்கின்றனர். கூட்டத்தில் நாட்டார் அனைவரும் 'தலைப்பாகை' அணிந்திருந்து பேசுகின்றனர்.

வழக்குகளைத் தீர்த்தல்

ஊர் நலன், மக்கள் நலன், நீர்ப்பாசனம், நாட்டின் பெருமையைக் காத்தல் போன்ற பொதுத்தன்மை வாய்ந்த வழக்குகள், தனியாரால் வேண்டிக் கொள்ளப்படும் வழக்குகள் என வழக்குகள் இருவகைப்படும். இவ்வழக்குகளைத் தீர்க்கும் பொருட்டும் பாகனேரி நாட்டுக்கூட்டம் கூட்டப் பெறும். தனிப்பட்டோர் தம் வழக்கினை நாட்டுக்கணக்கிடம் கூறுவர். நாட்டுக்கணக்கு சில பெரியோர்களின் ஆலோசனைகளுடன் பண்டாரத்தை அழைத்து நாட்டுக்கூட்டத்தைக் கூட்ட ஆவணை செய்வார். பிரதிவாதிக்கும் செய்தியைத் தெரிவிப்பார். உரிய நாளில் கூட்டம் கூடியதும் வழக்கினைக் கூறும் வாதி மேலாடையை இடுப்பில் சுற்றிக்கொண்டு நாட்டார் முன் விழுந்து வணங்குவர். நாட்டார் பண்டாரத்தை வழக்கைக் கேட்குமாறு கூறுவர். வாதி கால் ரூபாய்ப் 'பருக்கைப் பணம்' வைத்து வழக்கினைக் கூறுவார்.[50] பின் குற்றவாளியை அழைத்து அவருடைய வாக்கு மூலத்தைக் கேட்பர். பிரதிவாதியும் மேலாடையை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு கால் ரூபாய்ப் 'பருக்கைப் பணம்' வைத்து வணங்கி விவரமாக தம் வாக்கு மூலத்தைக்

கூறுவார். இருவரது வாக்கு மூலங்களையும் கேட்டு நாட்டார் தீர்ப்புக் கூறும் வரையில் வாதி, பிரதிவாதி ஆகிய இருவரும் கைகட்டி அசையாமல் நிற்க வேண்டும். வழக்கின் முடிவில் குற்றவாளிக்கு வழக்கின் தன்மைக்கேற்ப அபராதம் விதித்தலோ, இழப்பீட்டுத் தொகை பெற்றுத் தருதலோ, எச்சரித்து மன்னித்து விடுதலோ, சந்து செய்வித்தலோ உண்டு.

அபராதம் விதிக்கப் பெற்றோர் நாட்டுக் கூட்டத்தாரை வணங்கித் 'தாங்கும், தாங்காது' என்று மும்முறை வேண்டுவர். அபராதத் தொகை கருணையின் அடிப்படையில் குறைக்கப்பெறும். தொகையைச் செலுத்துவதற்குரிய நாள் நிர்ணயிக்கப்பெறும். அதனை ஏற்றுக் குற்றவாளியின் சார்பில் ஒருவர் குற்றவாளியுடன் வணங்கிப் பொறுப்பேற்பர். இதனை 'ஏற்கை' என்பர்.[51] குற்றவாளி தீர்ப்புக்களுக்குக் கட்டுப்பட மறுத்தால் நாட்டு வழக்குப்படி நடந்து கொள்ளுமாறு நாட்டார் குற்றவாளியிடம் கூறுவர். கூட்டத்தை விட்டு எழுந்து குற்றவாளி வெளியேறுவார். உடனே நாட்டார்மேல் நடவடிக்கை குறித்து முடிவு செய்வர். குற்றவாளி எழுந்து செல்ல மறுத்து அமர்ந்திருந்தால் நாட்டுப் பண்டாரத்தைக் கொண்டு குற்றவாளியின் கையைப் பற்றி வெளியேற்றுவர். இதனை 'நாட்டாயுதத்தைப் பயன்படுத்துதல்' என்பர். இவ்வகைத் தண்டனைக்குள்ளாவது மிகப்பெரிய இழிவாகக் கருதப்படும். வழக்குப் பிற நாட்டிற்குத் தொடர்புடையதாயின் பண்டாரத்தின் மூலம் ஓலை அனுப்பி அவ்வழக்குப் பற்றிய விபரம் கேட்கும் பழக்கமும் உள்ளது.

கிராமக் கூட்டம்

நாட்டுக்கூட்டத்தைத் தவிர, ஒவ்வொரு கிராமத்தையும் நிருவாகம் செய்வதற்காகக் 'கிராமக்கூட்டம்' என்ற அமைப்பும் உண்டு. ஆறூர் நாட்டிற்குட்பட்ட கிராமங்களிலும் புறத்தே உள்ள கிராமங்களிலுமாகப் பாகனேரி நாடு முழுவதும்

உள்ள எல்லாக் கிராமங்களிலும் கிராமக் கூட்டங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. பாகனேரிக் கிராமத்தில் மட்டும் 'வாசல்வழி' என்ற தனி அமைப்பு இருப்பதால் கிராமக் கூட்டம் நடைபெறுவதில்லை.

கிராம நிருவாகத்தைக் கவனிப்போர் கிராமப் பிரதிநிதிகள் எனப்படுவர். கிராமத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு மக்கள் தொகையுள்ள எல்லாச் சாதியினரும் கிராமக் கூட்டத்தில் பிரதிநிதிகளாக நியமனம் பெறுவர். இந்நியமனம் ஒரு மனதாக அமையும். இவர்கள் ஐவராகவோ எழுவராகவோ இருப்பர். ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் மூத்த உறுப்பினரும் கிராமக் கூட்டத்தில் பங்குபெறும் தகுதியுடையவராவர்.

கிராமக்கூட்டம் ஊர்ப் பொதுவிடத்தில் நடைபெறும். நீர்ப்பாசனம் தொடர்பான கூட்டங்களே மிகுதியாக நடக்கும். சிறியதும் பெரியதுமான கிராம வழக்குகளும் இங்கு விசாரிக்கப்படும். கிராமங்களின் எல்லைக்குட்பட்ட வழக்குகள் அனைத்தும் அவ்வக்கிராமக் கூட்டத்திலேயே தீர்க்கப்படும். இவை நாட்டுக்கூட்டத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்படுவதில்லை. சில நேரங்களில் கிராமத்திற்குள்ளேயே தீர்க்க முடியாத வழக்கை நாட்டுக்கூட்டத்திற்கு எடுத்துச் சென்று தீர்த்துக்கொள்வர்.[53]

நீர்ப்பாசனச் சிக்கல்கள் கிராமக் கூட்டங்களில் அதிகமாக எழுகின்றன. வறட்சி, பருவமழைப் பொய்த்தல் காரணமாக நீர்குறைவான ஆண்டுகளில் ஒவ்வொரு குடும்பத்தாரும் எவ்வளவு நிலப்பரப்பில் வேளாண்மை செய்யலாம் என்பதைக் கிராமக் கூட்டமே முடிவு செய்கின்றது. மிகுதியாக நிலமுடையோரும் குறைவாக நிலமுடையோரும் வேறுபாடின்றிச் சமமான பரப்பில் வேளாண்மை செய்ய இத்தகைய ஆண்டுகளில் அனுமதிக்கப்படுவர். கண்மாய் நீரைப்பயன்படுத்தும் வேளாண்மைக்கு மட்டுமே இது பொருந்தும். பற்றாக்குறை நீரைக்கொண்டு பெருமளவில் வேளாண்மை செய்யத் தொடங்கிப் பின்னர் பயிர் பயனற்றுப்

போவதைத் தடுக்க இம்முறை பயன்படுகின்றது. இச்செயல்முறை சிவகங்கை மாவட்டத்தின் பல கிராமங்களில் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. இம்முறைக்கு 'ஈவித்து நடுதல்' என்று பெயர்.

வாசல்வழி நிருவாக அமைப்பு

ஆறூர் நாட்டுப்பகுதியில் நாட்டுக் கூட்டம், கிராமக் கூட்டம் ஆகியவற்றோடு வாசல் வழி அமைப்பும் ஒரு நிருவாக அமைப்பாகச் செயல்பட்டு வருகின்றது. ஆறூர் நாட்டுக்குள் அமைந்துள்ள நான்கு வாசல்களில் ஒவ்வொரு வாசலுக்கும் உரிய நிலப்பரப்பு தனித்தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வெல்லைகளையும் கிராம எல்லைகளையும் நிர்ணயிக்கும் பொறுப்பு பறையர்களுக்கு உரியதாகும்.[55] ஆறூர் நாடு முழுவதும் இவ்வாசல்வழி நிருவாக அமைப்புக்கு உட்பட்டது. ஆயினும் இதனுடைய செயற்பாடுகள் அனைத்தும் பாகனேரியிலேயே நடைபெறுகின்றன. ஆறூர் நாட்டிலுள்ள ஏனைய ஐந்து கிராமங்கள் தமக்கெனக் கிராமக் கூட்டங்களைப் பெற்றிருப்பினும் வாசல் வழி, நாட்டமைப்புகளுக்குரிய கணக்குகளை அவ்வப்போது பாகனேரியிலுள்ள அவ்வமைப்புகளிடம் ஒப்படைக்கின்றன. இவ்வாசல் வழி அமைப்பு வாசலுக்குச் சொந்தமான கண்மாய்களின் பாசனத்தை நிருவகிக்கின்றது. ஒவ்வொரு வாசலுக்கும் இரண்டு கண்மாய்களும் அவற்றிற்குரிய இரு அய்யனார் கோயில்களும் உள்ளன.[56] இவை தவிர நான்கு வாசல்களுக்கும் 'ஏந்தல்கள்' எனப்படும் 56 சிறிய கண்மாய்களும் உள்ளன. சிறிய கண்மாய் கரைகளில் அமைந்துள்ள சிற்றூர்களுக்கு 'ஏந்தல்' என்று பெயர்.

வாசல்வழி அமைப்பு முற்றிலும் கள்ளர்களுக்குள்ளது. இந்நான்கு வாசல்களும் வெவ்வேறு பட்டங்களையுடைய பங்காளிகளுக்குரியன. இவ்வமைப்பை நிருவகிக்கும் குழுவினர் 'அம்பலங்கள்' எனப்படுகின்றனர். ஒவ்வொரு வாசலுக்கும் இருவராக எட்டு அம்பலங்கள் உள்ளனர். இவர்கள்

இவ்வாசல் அமைப்புத் தோன்றிய காலத்தில் மன்னரால் நியமிக்கப்பட்டுத் தந்தைவழி மரபால் (Patrilineage) தொடர்ந்து பணிபுரிந்து வருகின்றனர். வாசலுக்குட்பட்ட வழக்குகளைத் தீர்ப்பதும், வாசலுக்குச் சொந்தமான அய்யனார் கோயில் விழாக்களை நடத்தவதும், வாசலுக்குரிய வருவாய்களைத் திரட்டிச் செலவிடுவதும் இவ்வமைப்பின் பணிகளாகும்.

தேசத்தார் கூட்டம்

ஆறூர் நாட்டின் எல்லைக்குட்பட்ட மக்களுள் முன்னர் குறிப்பிட்ட ஒன்பது சாதியினரும் 'தேசத்தார்' என அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களுக்குரிய நிருவாக அமைப்பு 'தேசக்கூட்டம்' எனப்படும். நாயக்கமரபினர் இதன் தலைவராக இருக்கின்றனர். தேசத்தார்க்கிடையிலான வழக்குகளும் நிதி ஆதாரங்களும் இவர்களது அதிகார எல்லைக்கு உட்பட்டவையாகும். இக்கூட்டத்தைக் கூட்ட தேசத்தார்களின் தலைவராகிய நாயக்கரின் ஆணைப்படி ஏற்பாடு செய்வது 'சாம்பான்' எனப்படும் பறையரது கடமையாகும். தேசத்தாரின் கணக்கை நிருவகிப்பவர் 'தங்கிழான்' எனப்படும் பறையராவார். புல்வநாயகி அம்மன் கோயில் திருவிழாவிற்கு உரிய பத்தாம் நாள் மண்டகப்படியை இவர்கள் ஏற்று நடத்துகின்றனர். அதற்குரிய செலவை அனைவரும் சமமாகப் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர்.[57]

பாடியப்பு (பாடிகாப்பு) முறை

தேசத்தாராகிய இவ்வொன்பது சாதியருள் பறையர் தங்கள் பாதுகாப்பிற்குக் கள்ளரை முழுமையாகச் சார்ந்துள்ளனர். இவர்கள் கள்ளர்களிடம் பரம்பரையாகத் தொண்டு செய்வதாக ஓலை எழுதிக் கொடுக்கும் பழக்கம் இருந்து வந்தது. இவ்வோலையைத் 'தன்னடிமை ஓலை' என்பர்.[58] இப்பழக்கம் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது. இம்மரபின்படி இந்நாட்டில் இன்றும் ஒவ்வொரு

கள்ளர்குடிக்கும் உரிய பறையர்கள் தொண்டு செய்து அவரது ஆதரவைப் பெற்று வாழ்கின்றனர். அடிமை என்று சுட்டப்பெறினும் இவர்களது பணி அடிமைத் தன்மை (Slavery) கொண்டதன்று. கள்ளர்கள் வீட்டில் நிகழும் நன்மை தீமைகளில் உடல் உழைப்புப் பணிபுரிதலும், வேளாண் பணியாளருள் முதலிடம் வகிப்பதும் தண்னடிமை என்னும் சொல்லின் பொருளாக அமைகின்றன. இதற்கு ஈடாக இவர்களது நலன்களைப் பாதுகாத்தலும் இவர்களின் இல்லங்களில் நிகழும் நன்மை தீமைகளின் போது பொருளுதவி செய்தலும் இவர்களது காப்பாளராகிய கள்ளர்களின் பணியாக உள்ளது. இம்முறையைப் 'பாடியப்பு' என்கின்றனர்.

சிவகங்கை மாவட்டத்தில் கள்ளர்கள் மிகுதியாக வாழும் 'அஞ்சூர் நாடு', 'நாலூர் நாடு' தமராக்கி நாட்டுக் கிராம வழக்கு மன்றம் போன்ற பகுதிகளிலும், திருப்பத்தூர், சிங்கம்புணரி, மானாமதுரை, இளையான்குடி, காளையார் கோயில், கல்லல் ஆகிய ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலும் வெள்ளாளர், இடையர், வலையர், நாடார், செட்டியார் ஆகிய சாதியினர் கள்ளர்களது பாதுகாவலில் வாழ்கின்றனர் என்னும் பொருள்படக் கள்ளரை இவர்களது 'பாடியப்பு' என வழங்கும் மரபு இருந்து வருகின்றது. எனினும் இது குறித்து இவர்கள் கள்ளர்களுக்கு ஓலை எழுதித் தருவதில்லை. இப்பாடியப்பு முறை சில சடங்குளில் பங்கு பெறுதல் என்னும் அளவில் மட்டும் நிலைபெற்றுள்ளது.

பாகனேரி நாட்டின் கூட்டமைப்பில் மறவரும் அகம்படியரும் இடம் பெறுவதாகத் தெரியவில்லை. இவர்கள் இந்நாட்டில் கள்ளர் நிலைபேற்றுக்குப் பின்னர் குடியேறியவர்களாக இருக்கலாம்.

வழக்கு விசாரணை

பொதுவாகக் கிராம வழக்கு மன்றம் முறைப்படி தொடங்கியவுடன் வழக்கு மன்றத் தலைவர் (நாட்டாமை) வழக்கு மன்றத்தைக் கூட்டச் சொன்ன வாதியிடம் என்ன காரணத்திற்காக வழக்கு மன்றத்தைக் கூட்ட வைத்தீர்கள்? என்ன நடந்தது?

என விளக்கமாகக் கூறும்படி கட்டளையிடுகின்றார். வாதி நடந்தவற்றை விளக்கமாக கூறுகின்றார். அப்பொழுது வழக்கு மன்ற உறுப்பினர்களும் பொதுமக்களும் வாதியின் விளக்கத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். வாதி தன்னுடைய குற்றச்சாட்டை எடுத்துரைத்து 'மண்டுப்பணம்' செலுத்தி, வழக்கு மன்றத்தை வணங்கி விட்டு ஓரமாக நிற்பார்.

பின்னர் தலைவர் பிரதிவாதியிடம் வாதி உங்கள் மீது சுமத்தும் குற்றச்சாட்டுகள் உண்மையா? எனக் கேட்பார். வாதி கூறியதைப் பிரதிவாதி உண்மையென ஒப்புக் கொண்டால் தலைவர் பிரதிவாதியை அவருக்குரிய இடத்தில் நிற்குமாறு கூறுவார்.

அதன்பின்னர் தலைவர், வழக்கு மன்ற உறுப்பினர்களை நோக்கி, நடந்தவற்றையெல்லாம் வாதியும், பிரதிவாதியும் கூறியதை வைத்துப் பார்க்கும் போது, பிரதிவாதி தன் தவற்றை ஒத்துக் கொள்கின்றார். நம் கிராம வழக்கு மன்ற வழக்கப்படியான தீர்ப்பைக் கூறலாமா? எனக் கேட்கின்றார். வழக்குமன்ற உறுப்பினர்களும் தங்கள் கருத்துக்களைக் கூறத் தலைவர் வாய்ப்பளிக்கின்றார். உறுப்பினர்கள் அனைவரின் கருத்துக்களையும் கேட்ட பின்னர் ஆராய்ந்து தலைவர் தன் தீர்ப்பை வழங்குகின்றார். வாதி, பிரதிவாதி ஆகிய இருவரும் தலைவர் தீர்ப்பைப் பெரும்பான்மை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். கிராம வழக்கு மன்றம் வழங்கும் சிறு தண்டனையையும் பிரதிவாதி ஏற்றுக் கொள்கின்றார். பின்னர் வழக்கு மன்றத் தலைவர் இத்துடன் வழக்கு மன்றம் கலைகின்றது எனக் கூறுவார்.

பிரதிவாதியின் மறுப்பு

சில வழக்குகளில் வாதியின் குற்றச் சாட்டுக்களைப் பிரதிவாதி முற்றிலுமாக மறுப்பதுமுண்டு. வாதி தவறான, பொய்யான தகவல்களைத் தருகின்றார். அவ்வாறு நடைபெறவில்லை எனப் பிரதிவாதி தன் பக்கத்து நிலையை

எடுத்துரைத்து மறுக்கும் நிலையில் வழக்கு மன்றத்தார் சாட்சிகளை அழைத்து விசாரிக்கின்றனர்.

சாட்சிகள்

வாதியும் பிரதிவாதியும் தங்கள் சாட்சிகளின் பெயர்களையோ அல்லது இருவருக்கும் பொதுவான சாட்சிகளையோ குறிப்பிடுகின்றனர். வழக்கு மன்றத் தலைவர் ஒவ்வொரு சாட்சியாக விசாரிக்கின்றனர். சாட்சிகள் முறைப்படியாக விசாரிக்கப்பட்ட பின்னரே வாதி, பிரதிவாதி ஆகிய இருவரின் முறையீட்டையும் சாட்சிகளின் வாக்கு மூலத்தையும் கேட்டறிந்த வழக்கு மன்றத்தார் பிரச்சினைக்கு மூலகாரணம் யார்? யார்? என்ன கூறினர்? யார் மீது அடிப்படைக் குற்றம் என்று தீர விசாரிக்கின்றனர். வழக்கு மன்றத் தலைவரும் உறுப்பினர்களும் தங்களுக்குள் வழக்கின் நியாயங்களையும் தவறுகளையும் விவாதிக்கின்றனர்.

வழக்கு மன்ற விவாதங்கள்

கடுமையான விவாதங்கள் நடைபெறும் சமயங்களில் பஞ்சாயத்து மன்ற உறுப்பினர்கள் காரசாரமான விவாதங்களில் ஈடுபடுகின்றனர். பல வழக்குகளில் எவ்வித முடிவுமின்றி, வெட்டுக்குத்து என்ற அளவில் சென்று பல வருடங்கள் கழித்து மீண்டும் கிராம வழக்கு மன்றம் மூலமே தீர்வுகள் காணப்பட்டுள்ளது. பிரச்சினைக்குரிய வழக்குகள் பல, பக்கத்துக் கிராம வழக்கு மன்ற அமைப்புக்களின் மூலம் தீர்க்கப்படுகின்றன.

வழக்கு மன்றம் செயல்படும் விதம்

சிவகங்கை மாவட்டத்தில் பல சிற்றூர்கள் கிராம வழக்கு மன்றங்கள் ஒரு வலிமைமிக்க அமைப்பாக இன்றும் நிலவுகின்றன. நீதி மன்றங்களிலும் காவல் நிலையங்களிலும் தீர்க்கப்படாத பல வழக்குகள் கிராம வழக்கு மன்றங்கள் மூலம் தீர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதற்குக் காரணம் கிராம வழக்கு மன்றங்களின் தீர்க்கமான

முடிவுகளாகும். கிராமத் தெய்வங்களின் முன்னர் அமர்ந்து வாதி, பிரதிவாதி ஆகிய இருவரிடமும் சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டு கிராம வழக்கு மன்றங்கள் நடைபெறுவதால், 'பொய் சொன்னால் தெய்வ நிந்தனைக்கு ஆட்படுவோம்' என்ற அச்சத்தின் காரணமாக வாதியும் பிரதிவாதியும் பெரும்பாலும் பொய் சொல்வதைத் தவிர்க்கின்றனர். சார்ந்து வாழ்தல், விவசாய சூழல், கொள்வினை, கொடுப்பினை போன்றவை இதற்குக் காரணமாகும்.

வழக்கு மன்றத் தீர்ப்புக்குக் கட்டுப்படாதவர்களைக் கிராமம் ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைத்து விடுகின்றது. கிராம வழக்கு மன்றங்கள் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணம் அதன் முடிவெடுக்கும் தன்மையேயாகும். சிவகங்கை மாவட்டக் கிராம வழக்கு மன்றங்களின் தலைவர்களும் அதன் உறுப்பினர்களும் 'வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு' என்று சரியாக முடிவெடுக்கின்றார்கள். மேலும், கிராம வழக்கு மன்றங்களின் தீர்ப்பே இறுதியானது என்பது இம்மாவட்ட கிராமங்களின் எழுதப்படாத சட்டமாகும். அரசு நிறுவனங்களும் நீதி மன்றங்களும் கிராம வழக்கு மன்றங்களின் மூலம் எடுக்கப்படும் முடிபுகளை இன்றும் ஏற்றுக் கொள்கின்றன.

சாதிக்குள் நிகழும் வழக்குகளில் வாதி, பிரதி ஆகிய இருவரும் ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவும் உறவுக்காரர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இந்நிலையில் உறவு என்பதை மறந்து நீதி, இறையாண்மை, கிராமப் பொதுநலன் என்பனவற்றின் அடிப்படையிலேயே முடிவுகள் எடுக்கப்படுகின்றன. இம்மாவட்டத்தில் பல வழக்குமன்றங்களின் தலைவர்கள் தங்கள் தீர்ப்புக்களை வழங்கும் தன்மையில் தங்களின் திறமையிலும் நடுவுநிலைமை நியாயத்தாலும் சிறப்பான பெயரைப் பெற்றுள்ளனர். இது தலைமுறை தலைமுறையாக நீடித்து அவர்களின் குடும்பங்கள் வழக்கு மன்றங்களின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளும் சூழலை உருவாக்கித் தந்திருக்கின்றது. வழக்கு மன்றங்கள் சிற்றூர்களின் அடிப்படையான நிருவாக அமைப்பாகும்.

கிராம வழக்கு மன்றங்களின் தீர்ப்புகள் கடந்த கால வழக்குகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும், சாட்சியங்களின் வாக்கு மூலங்களை மையமாகக் கொண்டும், கிராம ஒற்றுமையைப் பேணுவதாகவும் உள்ளன.

கிராம வழக்கு மன்றங்கள் - தீர்ப்புகள் வழங்கும் முறை

கிராம வழக்கு மன்றங்கள் வழக்கினைச் சார்ந்த வாதி, பிரதிவாதி ஆகிய இருவரது பக்கத்து நிலைகளையும் நன்கு விசாரித்தும், சாட்சிகளின் வாக்கு மூலங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டும், வழக்கு மன்ற உறுப்பினர்களின் கருத்துக்களையும் கேட்டும், வழக்கு மன்றத் தலைவர் தன் அனுபவத்தைக் கொண்டும் தீர்ப்பு வழங்குகின்றார். சாதாரண வழக்குகளுக்குக் கூட கடுமையான முறையில் தீர்ப்புகள் சொல்லப்படுகின்றன. இத்தீர்ப்புக்களின் நோக்கம் தவறு செய்தவன் திருந்த வேண்டும் என்பதும், இதுபோன்ற தவறுகள் இக்கிராமத்தில் அல்லது சாதியில் எதிர்காலத்தில் நிகழக் கூடாது என்பதுமேயாகும். வழக்கு மன்றத் தலைவர்களின் தீர்ப்புகள் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் நலனைவிடச் சாதி, ஊர்நலன்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன.

தீர்ப்புகளை ஏற்றுக் கொள்ளுதல்

வழக்கு மன்றத்தாரின் தீர்ப்புகளைச் சாதியக் கட்டுப்பாடு கருதியும் கிராமக் கட்டுப்பாட்டை மனத்தில் கொண்டும் பிரதிவாதி ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். தீர்ப்புகள் மிகவும் கடுமையானதாக இருந்தால் தண்டனைகளின் அளவைக் குறைக்குமாறு பிரதிவாதி முறையிடலாம். 'தாங்காது சாமி', 'தாங்கதுங்க' என்று பிரதிவாதி எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் கிராம வழக்கு மன்றத்தாரிடம் கும்பிட்டு விழுந்து வணங்கிக் கேட்கலாம். தண்டனையின் அளவைக் குறைக்கும்படி வேண்டுதலே தண்டனையை ஏற்றுக் கொண்டதாகத்தான் பொருள்படும்.

சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களின் தீர்ப்புகளும் தண்டனை முறைகளும்

சமுதாயத்தைப் பாதிக்கும் பொதுமைத் தீங்குகளைச் சட்டம் தடை செய்கின்றது. அத்தகைய தீங்குகளைச் செய்பவர்களைச் சட்டம் தண்டனைக்கு உள்ளாக்குகின்றது. இவ்வகைத் தீங்குகளே குற்றங்களாகின்றன. இதனை, ''தண்டனைக்குரிய சமுதாயத்தீங்குகள் என்று சட்டத்தில் விதிக்கப்படும் செயல்களே 'குற்றங்கள்' (Crimes) ஆகின்றன''[59] எனச் சட்டவியல் அறிஞர்கள் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளனர். நீதிமன்றங்களில் தண்டனைக் குற்றத் தீங்குகளே குற்றங்கள் ஆகும். அத்தண்டனையை அரசுதான் மன்னிக்க முடியும். தனிநபரால் மன்னிக்க முடியாது.

தண்டனைகளின் இன்றியமையாமை

திருவள்ளுவர்,

> ''குடிபுறம் காத்தோம்பிக் குற்றம் கடிதல்
> வடுவென்று வேந்தன் தொழில்''[61]

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். குடிமக்களைப் பேணிக்காக்கும் வகையில் குற்றங்களைத் தக்கபடியான தண்டையால் ஒழித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு தண்டிப்பது பழி அன்று; அரசனின் தொழில் என்று வள்ளுவர் வலியுறுத்தியுள்ளார். ஆதலால், சமுதாயத்தில் 'ஒறுத்தல்' முறையினால் தான் வாழ்க்கை முறை செம்மை அடைகின்றதெனலாம். ஆயினும் தண்டனை விதிப்பது என்பது ஒரு நுட்பமான கலையாகும். 'கையை உயரமாக ஓங்க வேண்டும்; ஆனால், அடிமெதுவாக விழ வேண்டும்' என்ற தண்டனை முறையின் நுணுக்கத்தை வள்ளுவரும்,

> ''கடிதோச்சி மெல்ல எறிக நெடிதாக்கம்
> நீங்காமை வேண்டு பவர்''[61]

எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆதலால், குற்றங்களுக்குரிய 'தண்டனைகள்' இன்றியமையாதன என்பதை இதன்மூலம் அறியலாம்.

ஆதிகால நீதிமுறையில் அளிக்கப்பட்ட தண்டனைகள் கொடுமையானவை. குற்றவாளிகளின் உடலுறுப்புகளை வெட்டி விடுவது போன்ற சித்திரவதைத் தண்டனைகள் உலகின் பல நாடுகளிலும் கையாளப்பட்டுள்ளன. இங்கிலாந்து நாட்டில் கான்யூட் (Canute) மன்னன் காலத்தில், கற்பிழந்த பெண்ணின் காதுகளையும் மூக்கையும் அறிந்து விடுவது நடைமுறை வழக்கமாக இருந்துள்ளது.

நம் நாட்டிலும் குற்றவாளிகளைப் பலவாறாகச் சித்திரவதைகள் செய்துள்ளனர். கசையடிகொடுக்கும் தண்டனை முறை அண்மைக்காலம் வரையில் சட்டத்தில் இருந்தது. 1955ஆம் ஆண்டில்தான் அத்தண்டனைமுறை நீக்கப்பட்டது. நாகரிகம் வளர்ந்துள்ள சமுதாயத்தில் சித்திரவதைத் தண்டனைகள் அகற்றப்பட்டு விட்டன.

கையிகந்த தண்டம்

அளவுக்கு மீறிய தண்டனை அரசனின் வலிமையை நாளடைவில் நலியச் செய்யும் என்கிறார் திருவள்ளுவர். இதனை அவர் 'கையிகந்த தண்டம்'[62] எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இன்றைய நீதிமன்றங்கள் குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனைகளை விதிப்பதற்கு முன்னர் பின்வரும் மூன்று கூறுகளை முக்கியமனதாக ஆராய்கின்றன.

1. குற்றத்தின் தன்மை,
2. குற்றம் இழைக்கப்பட்டதன் நோக்கம்,
3. குற்றவாளியின் பண்பு நிலை[63]

நீதிமன்றங்களில் குற்றங்களின் தன்மைகளுக்கேற்ப, தண்டனைகள் அமைகின்றன. குற்றங்களின் கொடுமைகளுக்கேற்பத் தண்டனைகள் கடுமையானதாக உள்ளன. இவ்வாறு அமைவதே நேர்மையானதாகும்.

ஒரு செயல் குற்றமா? இல்லையா? என்பதைக் காண்பதற்குச் சட்டம் குற்றம் இழைத்தவரின் கருத்தையே (Intention) நோக்குகின்றது. ஆனால், குற்றத்திற்கான தண்டனையை விதிக்கும் போது, அக்குற்றம் எந்த நோக்கத்துடன் செய்யப்பட்டது என்பதை நீதிமன்றம் ஆராய்கின்றது. இவ்வாறு, நீதிமன்றம் குற்றம் இழைத்தவரின் நோக்கத்தையும் இதர சூழ்நிலைகளையும் கொண்டு நன்கு ஆராய்ந்து தண்டையின் அளவினை அறுதியிடுகின்றது.

தன்மானம், புகழ்வேட்கை, பிறர் மதிப்பைப் பேணல், இயல்பான ஒழுக்கம், இறையுணர்வு போன்ற நற்பண்புகளே நம்மைக் குற்றவழியில் செல்லவிடாமல் தடுக்கின்றன. அற்பமான பொருளைக் கருதி அடாத குற்றங்களை இழைப்போர், ஈரமில்லா நெஞ்சோடு ஈனக்குற்றங்களை இயல்பாகச் செய்வோர் இவர்கள் குணநலமில்லாக் கொடியோர்கள் ஆவர். இத்தகைய வாடிக்கைக் குற்றவாளிகளைக் (Habitual Offenders) சட்டம் வன்மையாகத் தண்டிக்கின்றது. அதேநேரத்தில் முதற் குற்றவாளிகளையும் முதிராத நிலையிலுள்ள இளங்குற்றவாளிகளையும் நீதி மன்றம் பரிவுடன் கண்டித்து விட்டுவிடுவது, சீர்திருத்தப் பள்ளிகளில் சேர்ப்பது போன்ற முறைகளைக் கையாண்டு திருத்த முயலுகின்றது. குற்றத்தை மட்டும் பார்க்காமல் குற்றவாளியையும் கருத்திற்கொண்டு தண்டிக்க வேண்டும் என்பது குற்றவியல் நீதிக் கொள்கையாகும். 'குற்றத்தின் தன்மை, அது செய்யப்பட்ட இடம், காலம் இவற்றோடு குற்றவாளியின் வலிமை, வயது, குணம், செல்வம் முதலியவற்றையும் ஆராய்ந்து தான் தண்டனை விதிக்கப்படுதல் வேண்டும்.'[64]

தண்டனை முறையின் அடிப்படை நோக்கம் குற்றங்கள் நிகழாமல் தடுப்பதே (Prevention of Crime) ஆகும். தண்டனை முறையின் தகைமைகள் அனைத்தையும் திருவள்ளுவர்,

> ''தக்காங்கு நாடித் தலைச்செல்ல வண்ணத்தால்
> ஒத்தாங்கு ஒறுப்பது வேந்து''[65]

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். 'தலைச் செல்லா வண்ணம் ஒறுத்தல் வேண்டும்' என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. 'தலைச் செல்லா வண்ணம்' என்பது மீண்டும் குற்றத்தைச் செய்யாதவாறு தடுப்பது எனப் பொருள்படும். குற்றத்திற்குத் தக்கவாறு தண்டனை என்பது 'தக்காங்கு நாடி' ஒறுத்தல் வேண்டும் என்பதில் அடங்கியுள்ளது. குற்றவாளிக்கும் சூழ்நிலைகளுக்கும் ஏற்பத் தண்டனை அமைதல் வேண்டும் என்பதைத் தான் 'ஒத்தாங்கு ஒறுத்தல்' என்பது வலியுறுத்துகின்றது. இதுவே தண்டனையின் அளவை அறுதியிடும் இன்றைய சட்ட நெறியாகும்.

குற்றவாளிகளுக்கு விதிக்கப்படும் சிறைத்தண்டனைகள் அதை அனுபவிக்கும் குற்றவாளிகளையும் பிறரையும் அச்சுறுத்தி அவர்களை நல்வழிப்படுத்துகின்றன. குற்றச் செயல்களிலிருந்து சமுதாயத்தைப் பாதுகாக்கக் குற்றங்களைத் தடுப்பது அரசின் கடமையாகும். ஆதலால், குற்றங்களைத் தடுப்பதே தண்டனையாகின்றது.

"குற்றவாளிகள் மனநோயாளிகள் என்றும், சிறைகள் அவர்களுக்கான உளநோய், ஒழுக்க நோய்-மருத்துவமனைகள் என்றும் கூறும் காந்தியவிளக்கமே, 'குற்றநோய்போக்கும் மருந்தாகின்றது. தண்டனை' என்ற கோட்பாட்டிற்கு ஆதாரமாக உள்ளது. உலகில் முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய குற்றவியல் வல்லுநர்கள் அனைவரும் இதனை ஒப்புக் கொள்கின்றனர்."[66] என இந்திய நாட்டின் உச்ச நீதிமன்றம் (Supreme Court) கூறியிருப்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

இங்கிலாந்து நாட்டில் கொலைக் குற்றத்திற்கென விதிக்கப்பட்ட மரண தண்டனை 1970ஆம் ஆண்டில் ஒழிக்கப்பட்டு விட்டது. இந்திய உச்சநீதி மன்றம் அண்மையில் மரண தண்டனை விதிப்பது அரசமைப்பு நெறிக்கு முரணானதென்று தீர்ப்பளித்துள்ளது. இருப்பினும் இன்றும் தூக்குத் தண்டனை வழங்கப்படுகின்றது.

முதற்குற்றவாளிகளையும் (First Offenders) இளம் குற்றவாளிகளையும் (Juvenile Offenders) சட்டம் பிரிவுடன் நடத்துகின்றது. சிலவகையான முதற் குற்றவாளிகளை நீதிமன்றம் கண்டித்து அறிவுறுத்தி விட்டுவிடுகின்றது. இளம் குற்றவாளிகள் சீர்திருத்தப்பள்ளிகளில் சேர்க்கப்படுகின்றனர். 'குற்றமனம்' (Guilty mind), 'குற்றச் செயல்' (Criminal Act) இரண்டும் இணைந்த செயலலைத்தான் சட்டம் 'குற்றம்' எனக் கொள்கின்றது. ஆதலால் குற்றமனத்தால் தூண்டப்பெற்ற குற்றச் செயல்களே குற்றங்கள் ஆகின்றன.

குற்றவாளிகள் தங்கள் தவறுகளை உணர்ந்து ஒத்துக்கொண்ட பின்னர், அவர்கள் செய்த குற்றங்களின் தன்மைகளுக்கேற்ப, வழக்கு மன்றத் தலைவர்களாகிய நாட்டாண்மைக்காரர்களும் பெரிய அம்பலக்காரர்களும், அம்பலகாரர்களும் பிறவழக்கு மன்ற உறுப்பினர்களும் குற்றவாளிகளுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய தண்டனைகளை முடிவு செய்கின்றனர். குற்றம் புரிந்தவர்கள் திருந்தவும், கிராமங்களில் இதுபோன்ற குற்றங்கள் எதிர்காலத்தில் நடைபெறாமல் தடுக்கப்படவேண்டும் என்ற நோக்கத்தின் அடிப்படையிலும் இம்மாவட்ட கிராம வழக்குமன்றங்கள் வழங்கும் தண்டனைகள் கடுமையானதாக இருக்கின்றன. இருப்பினும் சாதாரண நிகழ்வுகளான வாய்த்தகராறு, குடும்பச் சண்டை, நீர்ப்பாசனம் போன்றவற்றில் குற்றங்கள் செய்தால் தண்டைகள் குறைவானதாகவே உள்ளன. அடிதடி தகராறுகள், வெட்டுக்குத்து, கொலை, கற்பழிப்பு, பெண்ணைக்கடத்துதல், பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு ஓடித் (உடன்போக்கு) திருமணம் செய்து கொள்ளல், திருட்டு, பிறர் இடத்தையும் நிலத்தையும் ஆக்கிரமிப்புச் செய்தல் போன்ற குற்ற வழக்குகளில் குற்றங்களின் அளவு மற்றும் தன்மைகளுக்கேற்பத் தண்டனைகள் சற்றுக் கூடுதலாக இருக்கின்றன. எனவே. சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களில் தண்டனைகளின்

தன்மைகளைப் பொறுத்தமட்டில் உரிமையியில், குற்றவியல் மற்றும் குடும்ப வழக்குகளில்,

1. வழக்கு மன்றத்தார் தீர்ப்பினைக் கோயிலில் சீட்டுப்போட்டுக் குலுக்கி எடுத்து அதன்படி நிறைவேற்றுதல்,
2. குற்றவாளியை எச்சரித்துப் பொதுமன்னிப்பு வழங்கலும், குற்றவாளி வழக்கு மன்றத்தாரிடம் பொதுமன்னிப்பு வேண்டலும்,
3. கிராம வழக்கு மன்றத்தார் இடப்பிரச்சினை, நிலப்பிரச்சினைகளில் ஆவணச் சான்றுகளைப் படித்தும், நிலத்தை அளந்து பார்த்தும் அதன்படி தீர்ப்பினை வழங்குதல்,
4. பாகப்பிரிவினை வழக்குகளில் கோயிலில் சீட்டுப் போட்டுக் குலுக்கி எடுத்தலும், அதன்படி வழக்கு மன்றத்தார் முன்னிலையில் பத்திரம் எழுதிக் கையொப்பமிடலும்,
5. கிராம வழக்கு மன்றத்தார் 'பெண்ணிற்கும் சொத்துரிமை உண்டு' எனத் தீர்ப்புக் கூறுதல்,
6. குற்றவாளிக்குத் தண்டத்தொகை விதித்தல்,
7. கடன்தொகைக்காகக் குற்றவாளியிடமிருந்து ஈடுகாணம் (சொத்துக்களை எழுதி வாங்கித்தருதல்) பெற்றுத்தருதல்,
8. சமாதானம் செய்து வைத்தல்,
9. குற்றவாளியைக் கோயிலுக்கு விளக்குப்போடச் சொல்லுதல்,
10. குற்றவாளியை முனியாண்டி கோயிலில் சத்தியம் செய்யச் சொல்லுதல்,
11. குற்றவாளியை ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைத்தல்,
12. குற்றவாளியை ஊரைவிட்டு வெளியேற்றுதல்,
13. தண்டத்தொகையைக் கோயில் உண்டியிலில் சேர்த்தல்,
14. காதலர்களைப் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி தீர்ப்பு அளித்தல்,
15. காதலர்கள் வழக்கு மன்றத்தார் முன்னிலையில் திருமணம் செய்து கொள்ளல்,
16. விபத்துக்களினால் பாதிக்கப்பட்ட வாதிக்குக் குற்றவாளியிடமிருந்து (பிரதிவாதி) இழப்பீடு பெற்றுத்தருதல்,
17. மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட கொலைக் குற்றவாளியை மன்னித்து விடுதல்

எனப் பதினேழு வகைகளாகக் கொள்ளலாம். சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களில் 'சத்தியம் செய்தல்' என்ற தண்டனை மட்டும் பெரும்பாலும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதில்லை. மற்ற தண்டனைகள் அனைத்தும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றன.

1. **வழக்குமன்றத்தார் தீர்ப்பினைக் கோயிலில் சீட்டுப்போட்டுக் குலுக்கி எடுத்து அதன்படி நிறைவேற்றுதல்**

பாகப்பிரிவினை, இடப்பிரச்சினை, நிலப்பிரச்சினை, பாதைத் தகராறு போன்ற வழக்குகள் விசாரணைக்குழுவுக்கு வரும் பொழுது, வழக்கு மன்றத்தார் தங்கள் தீர்ப்பினைக் கோயிலில் சீட்டுப் போட்டுக் குலுக்கு எடுத்து, அதன்படி நிறைவேற்றுகின்றனர்.[67] வழக்கு மன்றத்தாரின் அத்தீர்ப்பினை இறைவனின் தீர்ப்பாகக் கருதி வாதி, பிரதிவாதி ஆகிய இருவரும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

2. **குற்றவாளியை எச்சரித்துப் பொதுமன்னிப்பு வழங்கலும், குற்றவாளி வழக்கு மன்றத்தாரிடம் பொதுமன்னிப்பு வேண்டலும்**

நிலப்பிரச்சினை, பெட்டிக்கடையை உடைத்துத் திருடுதல், வீட்டுப் பிரச்சினை காரணமாக ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டவர், கிராம வழக்கு மன்றத்தாரிடம் பொதுமன்னிப்பு வேண்டல் போன்ற வழக்குகள் விசாரணைக்கு வரும் பொழுது, வழக்கு மன்றத்தார் தங்கள் தீர்ப்பினைக் குற்றவாளிகளை எச்சரித்துப் பொதுமன்னிப்பு வழங்கலும், குற்றவாளிக்கு அறிவுரை வழங்கலும் என்ற நிலையில் நிறைவேற்றகின்றனர்.[68] இருப்பினும் குற்றவாளியின் குற்றத் தன்மைக்கேற்பச் சிறிய அளவிலான தண்டனையும் வழங்கப்படுகின்றது.

3. **ஆவணச் சான்றுகளைப் படித்தும், நிலத்தை அளந்து பார்த்தும் அதன்படி தீர்ப்பினை வழங்குதல்**

இடப்பிரச்சினை, நிலப்பிரச்சினை, வீட்டு மனைப் பிரச்சினை, நடைபாதைத் தகராறு, வாய்க்கால் பிரச்சினை போன்ற வழக்குகள் விசாரணைக்கு வரும் போது, அவ்வழக்குகள் தொடர்பான ஆவணச் சான்றுகளாகிய பட்டா, பத்திரங்கள்,

ஓலைமுறி ஒப்பந்தச் சான்றிதழ்களைப் படித்துப் பார்த்தும், பிரச்சினைக்குரிய இடம், நிலம், வீட்டுமனை, நடைபாதை, வாய்க்கால் போன்றவற்றை நேரில் பார்வையிட்டு, அளந்து பார்த்தும் அதன்படி தீர்ப்புகளை வழங்கி வருகின்றனர்.[69] இவ்வாறு தீர்ப்புகள் வழங்குவது ஏறக்குறைய நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகளை ஒத்து அமைகின்றதெனலாம்.

4. கோயிலில் சீட்டுப் போட்டுக் குலுக்கி எடுத்தலும், வழக்கு மன்றத்தார் முன்னிலையில் பத்திரம் எழுதிக் கையொப்பமிடலும்

பாகப்பிரிவினை வழக்குகளில் நிலம், வீடு, இடம், வீட்டுமனை போன்றவற்றில் யாருக்கு, எந்தப்பகுதி சொந்தம் என்ற பிரச்சினை எழும்போது, கிராமக் கோயிலில் சீட்டுப் போட்டுக்குலுக்கி எடுத்து, அதன்படி வழக்குமன்றத்தார் தங்கள் முன்னிலையில் பத்திரங்களை எழுதிக் கையொப்பமிட்டுக் கொடுத்து அவ்வழக்குகளைத் தீர்த்து வைக்கின்றனர்.[70] அத்தீர்ப்பினை வாதியும் பிரதிவாதியும் ஆண்டவனின் தீர்ப்பாகக் கருதி ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

5. 'பெண்ணிற்கும் சொத்துரிமை உண்டு' எனத் தீர்ப்புக் கூறுதல்

ஆண்வாரிசு இல்லாமல் தந்தை இறந்துவிட்டால் அவருடைய அனைத்துச் சொத்துக்களும் அவருடைய மகளுக்குச் சொந்தம். அதாவது 'பெண்ணிற்கும் சொத்துரிமை உண்டு' எனத்தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளனர்.[71] இவ்வாறு தீர்ப்பு வழங்குவது நீதிமன்றங்களில் வழங்கப் பெறும் சட்டப்படியான தீர்ப்பினை ஒத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

6. குற்றவாளிக்குத் தண்டத்தொகை விதித்தல்

குற்றவாளிகளுக்கு விதிக்கப்பெறும் தண்டத்தொகையை 'அபராதத் தொகை' என்றும், 'குற்றப்பணம்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். கிராம வழக்கு மன்றங்களில் குற்றங்களின் தன்மைகளுக்கேற்பவும், சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறும் இந்தத்

தண்டத்தொகை தண்டனையாகக் குற்றவாளிகளுக்கு விதிக்கப்படுகின்றது. கிராம வழக்கு மன்றத்தினர் இந்தத் தண்டத்தொகையைப் பாதிக்கப்பட்ட வாதிகளுக்குக் கொடுத்து விடுகின்றனர். பாதிக்கப்பட்ட வாதிகளுக்குக் கொடுத்தது போக எஞ்சியுள்ள தொகையைக் கிராம வழக்குமன்றத்தார் வழக்கு மன்றங்களின் பொதுப்பணமாகவும் வைத்துக் கொள்கின்றனர். முறைகேடான பாலியல் தொடர்பு, பொருந்தா மணங்களினால் ஏற்படும் சிக்கல்கள், கொள்ளை, திருட்டு போன்ற குற்றங்களுக்கு இம்மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களில் தண்டத்தொகை விதிக்கப்படுகின்றது.

ஒருவருடைய வீட்டிலுள்ள நகை, ஆடு, மாடு, கோழி போன்றவைகளையும், தோட்டங்களிலுள்ள மரம், மோட்டார், விளைபொருள்கள், தென்னங்கன்று, நெல்நாற்று போன்றவற்றையும் திட்டமிட்டுத் திருடுதல், ஆண்-பெண் பாலுறவு வழக்குகள், கற்பழிப்பு, பெண்ணின் கையைப் பிடித்திழுத்தல், ஒருவர் பெண்ணை (உடன்போக்கு) கூட்டிக் கொண்டு ஊரைவிட்டு ஓடுதல் போன்ற குற்றங்களில் அக்குற்றங்களுக்கான தண்டனைகள், தண்டத் தொகை விதிக்கின்றனர். நகை, ஆடு, மாடு, கோழி, மோட்டார், விளைபொருள்கள் திருடிய திருட்டுக் குற்றங்களுக்குத் தண்டத்தொகை அபராதமாக வசூலிக்கப்படுகின்றது. பாதிக்கப்பட்டவர் பணமாகப் பெறாமல் அப்பொருள்களையே பெற விரும்பினால், குற்றவாளிகளைப் பொருள்களாகக் கொடுத்து விடுமாறு தீர்ப்புக் கூறிவிட்டு, அக்குற்றங்களுக்காகவும் தவறுகளுக்காகவும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு பணமும் தண்டத்தொகையாக வசூலிக்கப்படுகின்றது. பெண்ணின் கையைப்பிடித்து இழுத்தல், பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு ஓடுதல், கற்பழிப்பு ஆகிய குற்றங்களுக்குத் தண்டத்தொகையாகவும் நிலமாகவும் வசூலிக்கப்படுகின்றது. இக்குற்றங்களுக்கு ரூ.50,000, ரூ.10,000 என்ற அளவில் பணம் தண்டத்தொகையாக வசூலிக்கப்படுகின்றது; அல்லது பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணிற்குப் பாதிப்பினை

ஏற்படுத்தியவர் நன்செய் அல்லது புன்செய் நிலத்தை எழுதிக் கொடுத்தல் அக்குற்றத்திற்குரிய தண்டனையாக வழங்கப்படுகின்றது.

கிராம வழக்கு மன்றங்களில் பெண்ணைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொள்ள மறுப்பவர், அப்பெண்ணிற்கு ரூ.10,000 என்ற அளவில் தண்டத்தொகை தரவேண்டுமெனத் தீர்ப்பளித்துள்ளனர்.[72] காதல் வழக்கில் ஈடுபட்டுள்ள ஆண், பெண் இருவரும் ஒரே இனத்தினராகவும், உறவுமுறைகளாகவும் இருப்பின் வழக்கு மன்றத்தார் அவ்விருவருக்கும் முறைப்படி திருமணம் செய்து வைத்துள்ளனர்.[73] காதலில் ஈடுபட்டுள்ள ஆண் ஒரு சாதியாகவும், பெண் மற்றொரு சாதியாகவும் இருப்பினும் அவர்கள் சேர்ந்து வாழட்டும் எனத் தீர்ப்பளித்துள்ளனர்.[74] சில வழக்குகளில் அவர்கள் சட்டப்படி பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமெனவும் தீர்ப்பளித்துள்ளனர்.[75] உயர்ந்த சாதி இளைஞனும் தாழ்ந்த சாதிப் பெண்ணும் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டிருப்பின், அவர்களை வெளியூரில் சென்று பிழைத்துக் கொள்ளுமாறும் தீர்ப்பளித்துள்ளனர்.

காதலித்துப் பெண்ணைக் கர்ப்பம் அடையச் செய்துள்ள வழக்குளில், அந்தப் பெண்களை அந்த ஆடவர்களுக்கே மணம் முடித்து வைத்துள்ளனர்.[76] திருமணமான பெண்ணைப் பாலியல் பலாத்காரம் செய்ய முயன்றவரிடமிருந்து ரூ.5,000 தண்டத்தொகையும், திருமணமான பெண்ணைக் கையைப்பிடித்து இழுத்தவரிடமிருந்து ரூ.1,500 தண்டத்தொகையும் பெற்று அத்தொகைகளைப் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களிடம் கொடுத்துள்ளனர்.[77]

கோழித்திருட்டு, பெட்டிக்கடையை உடைத்துத் திருடுதல், மிளகாய்த் திருட்டு போன்ற வழக்குகளில் குற்றவாளிகளுக்குக் குறைந்த அளவில் தண்டத்தொகை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.[78] மோட்டார் திருட்டுப் போன்ற வழக்குகளில் திருட்டுப் பொருள்களை மீட்டு உரியவர்களிடம் ஒப்படைத்துள்ளனர். குற்றவாளி பக்கத்து ஊரைச் சேர்ந்தவன் என்பதால் அவனை மன்னித்து அறிவுரை கூறியும்

விட்டுள்ளனர்.[79] வாழைக்காய் திருடிய சிறுவனையும், நாற்றுத் திருடியவர்களையும் தண்டத்தொகை விதிக்காமல் மன்னித்துள்ளனர்.[80] மாட்டைத் திருடியவர்களுக்கு மாட்டுக்கிரையத்தைத் தண்டத்தொகையாக விதித்துள்ளனர். பணத்தைத் திருடியவரிடமிருந்து பணத்தை மீட்டுக் கொடுத்துள்ளனர். அக்குற்றவாளியை மன்னித்து அறிவுரை வழங்கியுள்ளனர். மீன் திருட்டுக்கும் தண்டத்தொகை விதித்துள்ளனர்.[81] முன்விரோதம் காரணமாகக் கையை வெட்டியவரிடமிருந்து ரூ.3,000த்தைத் தண்டத் தொகையாகப் பெற்று, அப்பணத்தைப் பாதிக்கப்பட்டவருக்குக் கொடுத்துள்ளனர்.[82] கோயில் மாட்டைக் கத்தியால் வெட்டியவருக்குத் தண்டத்தொகை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.[83] செருப்பால் அடித்தல், வைக்கோல் போரில் தீ வைத்தல் போன்ற வழக்குகளில் குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டத்தொகை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.[84] கிராமப் பொது இடத்தை ஆக்கிரமித்து வீடு கட்டியவருக்குத் தண்டத்தொகை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.[85] இடப்பிரச்சினை காரணமாகக் கிராம வழக்கு மன்றத்தார் தீர்ப்பினை மீறி காவல் நிலையம் சென்றவருக்கும், இடப்பிரச்சினை காரணமாக இன்னொருவர் மனைவியை அடித்தவருக்கும், ஒரே நிலத்தை ஒத்திக்கு ஒருவருக்கும் கிரையமாக மற்றொருவருக்கும் எழுதிக் கொடுத்தவருக்கும் இம்மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றத்தார் தண்டத்தொகை விதித்துள்ளனர்.[86] கிராமக் கட்டுப்பாட்டை மீறிக் குடித்து விட்டு வந்து மற்றவர்களிடம் வம்புச்சண்டை செய்தவருக்கும் தண்டத்தொகை[87] விதித்துள்ளனர்.

7. கடன்தொகைக்காகக் குற்றவாளியிடமிருந்து ஈடுகாணம் பெற்றுத்தருதல்

கடன் தொகைக்காகக் குற்றவாளிகளிடமிருந்து ஈடுகாணம் பெற்றுத் தந்துள்ளனர். கடன் தொகைக்காக அத்தொகை பெறுமானமுள்ள, நிலத்தையும் வீட்டையும் குற்றவாளியிடமிருந்து எழுதி வாங்கி அதனைக் கடன் கொடுத்தவருக்குக் கொடுத்துள்ளனர்.[88] வெளிநாட்டிற்கு அனுப்புவதாகக் கூறிப்பணம்

மோசடி செய்தவரிடமிருந்து அப்பணத்தை மீட்டுத் தந்துள்ளனர்.[89] கடன் தொகைக்கான வட்டியைக் குறைத்துக் கொள்ளுமாறு தீர்ப்புக் கூறியுள்ளனர்.[90]

8. சமாதானம் செய்து வைத்தல்

பெரும்பான்மையான சிறிய வழக்குகளில் வாதிக்கும் பிரதிவாதிக்கும் சமாதானம் செய்து வைத்து அமைதிப்படுத்துகின்றனர். வாய்க்கால் தகராறுகள், இரண்டு கிராமங்கள் தொடர்புடைய ஊற்றுக்கால் பிரச்சினைகள், தோட்ட வேலைத் தகராறுகள் போன்ற வழக்குகளிலும், வைக்கோல் போரில் மேய்ந்த மாட்டை வெட்டுதல், கோயில் விழாவில் மரியாதை காரணமாக ஒரே சாதிக்குள் நடைபெற்ற மோதல்[91] போன்ற வழக்குகளிலும், இரண்டு கிராமங்கள் தொடர்புடைய அய்யனார் கோயில் திருவிழாவில் முதல் மரியாதை, ஆகாசக் கருப்பர் கோயில் திருவிழா நடத்துதல், கருப்பர் கோயில் மஞ்சு விரட்டு விழாவில் முதல் மரியாதை பெறுதல், ஒரே கிராமத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு சாதிக்குள் அய்யனார் கோயில் திருவிழாவில் முதல் மரியாதை பெறுதல் காரணமாக எழுகின்ற மோதல், கோயிலில் முதல் மரியாதை கேட்டு மற்றொரு கிராமத்தார் கட்டாயப்படுத்துதல், ஒரே பங்காளிகளுக்குள் கோயிலில் முதல் மரியாதை காரணமாக எழும் மோதல், அண்ணன்-தம்பியர்களுக்குள் 'ஊர் அம்பலகாரர்' யார்? என்பது தொடர்பாக எழும் சிக்கல்[92] போன்ற வழக்குகளில் இம்மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றத்தார் வாதிக்கும் பிரதிவாதிக்கும் சமாதானம் செய்து வைத்துள்ளனர்.

வீட்டுமனைப் பிரச்சினை தொடர்பான வழக்குகளும் அமைதியான முறையில் தீர்த்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. இருபத்தைந்து வருடங்கள் தீர்த்து வைக்க முடியாத வீட்டு மனைப்பிரச்சினையைக் கிராம வழக்கு மன்றத்தார் சமாதானம் செய்து அமைதியான முறையில் தீர்த்து வைத்துள்ளனர்.[93] இவ்வாறே, நடைபாதைத்

தகராறு, இடத்தகராறு போன்ற வழக்குகளையும் கிராம வழக்கு மன்றத்தார் சமாதானம் செய்து தீர்த்து வைத்துள்ளனர்.

9. குற்றவாளியைக் கோயிலுக்கு விளக்குப் போடச் சொல்லுதல்

சிறுசிறு குற்றங்களைச் செய்த குற்றவாளிகளுக்கு அக்குற்றங்களுக்குத் தண்டனையாக அக்கிராமங்களிலுள்ள குறிப்பிட்ட கோயில்களுக்குக் குறிப்பிட்ட காலம் வரை எண்ணெய் ஊற்றி விளக்குப் போடும்படி தீர்ப்புக் கூறுகின்றனர். அதற்கெனச் சிறுதொகையைத் தண்டமாக விதிக்கின்றனர். இதற்குச் சான்றாக இம்மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றத்தினர் நாடகத்தில் இரண்டு கிராமத்தார்களுக்கிடையே நடைபெற்ற அடி தடிச் சண்டையைச் சமாதானம் செய்து வைத்து, அக்கிராமத்திலுள்ள மந்தையம்மன் கோயிலுக்கு விளக்கேற்றுவதற்காக இரண்டு கிராமத்தார்களிடமும் தலா ரூ.25 தண்டத்தொகை பெற்று அவ்வழக்கினை முடித்து வைத்துள்ளனர்.[94]

10. குற்றவாளியை முனியாண்டி கோயிலில் சத்தியம் செய்யச் சொல்லுதல்

வாதி, பிரதிவாதி ஆகிய இருவரில் யார் வேண்டுமானாலும் 'சத்தியப் பிரமாணம்' அல்லது சத்தியம் செய்யலாம். இம்மாவட்ட கிராமங்களில் இதனைப் புனிதமாகக் கருதுகின்றனர். இவ்வாறு சத்தியம் செய்தல், கிராம மக்களின் வாழ்வியல் நம்பிக்கையைப் பிரதிபலிக்கின்றது. வாதியும் பிரதிவாதியும் குளித்து விட்டு வழக்கு மன்றத்திற்கு வருகின்றனர். வழக்கு மன்றத்திற்குச் சற்றுத் தொலைவில் தரையை மாட்டுச் சாணத்தால் மெழுகி, அதன்மேல் வெற்றிலை, பாக்கு வைத்துச் சூடத்தைக் கொளுத்தி வைக்கின்றனர். சத்தியம் செய்பவர் அதனருகில் சென்று இரண்டு உள்ளங்கைகளையும் ஒன்று சேர்த்து நீட்டியவாறு எதிராளி குறிப்பிடும் துடியான கடவுளின் பெயரைக்கூறி 'நான் கூறியது உண்மையானது' என்று மூன்று முறை கூறுகின்றார். பின்னர் எரியும் சூடச்

சுடரைக் கையால் அணைக்கின்றார். அப்போது இரண்டு கைகளையும் அவர் தேய்க்கக் கூடாது. மேலும் சத்தியம் செய்பவர் வாய்த் திக்கக் கூடாது. அப்பொழுது தான் 'சத்தியம் செய்தல்' வழக்கு மன்றத்தாரால் ஏற்று கொள்ளப் பெறும். இல்லையெனில் குற்றமானது சத்தியம் செய்தவரையே சென்றடையும். பெரும்பாலும் இம்மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களில் சத்தியம் செய்தல் தவிர்க்கப்பட்டே வருகின்றன.

கோழித்திருட்டு வழக்கொன்றில், 'வழக்கு மன்றத்தார் குற்றவாளியை அக்கிராமத்திலுள்ள முனியாண்டி கோயிலில் வெள்ளைச் சேவலை அறுத்து இரத்தப் பொட்டு வைத்து நான் கோழியைத் திருடவில்லை என்று சத்தியம் செய்யுமாறு வேண்டுகின்றனர்.[95] அக்குற்றவாளி சத்தியம் செய்ய மறுத்துத் திருட்டுக் குற்றத்தை ஒத்துக்கொள்கின்றான்.

11. குற்றவாளியை ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைத்தல்

கிராம வழக்கு மன்றங்களில் வாதியும் பிரதிவாதியும் அல்லது இருவரும் வழக்கு மன்றத்தாரின் தீர்ப்புகளுக்குக் கட்டுப்படாத நிலையில் வழக்கு மன்றத்தாரால் கடுமையான தண்டனை வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. வழக்கு மன்றத்தார் அவர்களுக்கு 'ஊரை விட்டு ஒதுக்கி வைத்தல்' என்னும் தண்டனையைக் கொடுக்கின்றனர். இத்தண்டனைக்கு உள்ளானவர்கள் கிராமச் சூழலில் தனித்து வாழ முடியாது. ஆதலால் அவர்கள் கிராம வழக்கு மன்றத்திற்குப் பெரிதும் கட்டுப்படுபவர்களாக உள்ளனர். 'ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைத்தல்' என்பது குற்றம் செய்தவர் கிராம வழக்கு மன்றத்தின் சட்ட திட்டங்களுக்குக் கட்டுப்படாவிட்டால் அவர்களைச் சாதியை விட்டும், ஊரைவிட்டும் விலக்கி ஒதுக்கி வைப்பதாகும்.

அவ்வாறு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டவர்களுடன் மற்றவர்கள் எந்தவிதத் தொடர்பும் உறவும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. நேரடியாகவோ அல்லது

மறைமுகமாகவோ உறவு வைத்திருப்பதாகத் தெரிந்தால் அவர்களையும் ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைத்து விடுகின்றனர். இத்தகைய தண்டனை முறைக்கு 'ஊரை விட்டு ஒதுக்கி வைத்தல்' அல்லது 'சாதிவிலக்குச் செய்தல்' என்பது பெயராகும்.

தென்னங்கன்றுகளைத் திட்டமிட்டுப் பல வருடங்களாகத் திருடியவரை வழக்கு மன்றத்தார் மூன்று மாதங்களுக்கு ஊரை விட்டு ஒதுக்கி வைத்துள்ளனர்.[96] கிராமப் பொது இடத்தை ஆக்கிரமித்து வீடு கட்டியவரையும் வழக்கு மன்றத்தார் ஊரை விட்டு ஒதுக்கி வைத்துள்ளனர்.[97] கிராமத்தில் யாருக்கும் மதிப்பும் மரியாதையும் கொடுக்காமல், அடங்காப் பிடாரியாகத் திரிந்த குடும்பத் தலைவியையும் வழக்கு மன்றத்தார் ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைத்துள்ளனர்.[98] கிராமக் கட்டுப்பாட்டை மீறி கிராமத்தில் சாராயம் விற்பவரையும், ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைக்கப்படும் என எச்சரித்துத் தீர்ப்புக் கூறியுள்ளனர்.

12. குற்றவாளியை ஊரைவிட்டு வெளியேற்றுதல்

குற்றம் செய்தவர்களைச் சிலசமயம் ஊரைவிட்டே வெளியேற்றி விடுகின்றனர். குற்றவாளிகள் கிராமக் கட்டுப்பாட்டிற்குக் கட்டுப்படாத சூழ்நிலையில் இவ்வாறு வெளியேற்றப்படுகின்றனர். பெண்ணின் கையைப் பிடித்து இழுத்தல், கற்பழித்தல் (வன்புணர்ச்சி) போன்ற வழக்குகளில் குற்றவாளிகள் ஊரைவிட்டு வெளியேற்றப்படுகின்றர். இதுபோன்ற குற்றங்கள் மீண்டும் அக்கிராமங்களில் நடைபெறாமல் தடுப்பதற்காகவே இத்தகைய தண்டனை குற்றவாளிகளுக்கு வழங்கப்படுகின்றது. சிவகங்கை மாவட்ட வழக்கு மன்றங்களில் உயர்ந்த சாதி இளைஞன் தாழ்ந்த சாதிப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டமைக்காக அவ்விருவரும் ஊரை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டுள்ளனர்.[99] கள்ளர் இன இளைஞன் மறவர் இனப் பெண்ணைக் கூட்டிக்கொண்டு ஓடித்

திருமணம் செய்து கொண்டதால்[100] அவ்விருவரும் ஊரைவிட்டு வெளியேற்றப்பட்டுள்ளனர்.

13. தண்டத்தொகையைக் கோயில் உண்டியலில் சேர்த்தல்

குற்றவாளிகளுக்கு விதிக்கப்பெறும் தண்டத்தொகையைக் கோயில் உண்டியலில் சேர்த்து விடும் முறையையும் காணமுடிகின்றது. ஆடுகளின் கால்களை வெட்டிய வழக்கில் குற்றவாளிக்கு ரூ.500 தண்டத்தொகை விதிக்கப்பட்டது.[101] ஆட்டின் சொந்தக்காரர், குற்றவாளி மனம் திருந்தினால் போதும், தனக்குப் பணம் வேண்டாம் எனக் கூறியதால், அந்தப்பணம் ஊர்க்கோயில் உண்டியலில் சேர்க்கப்பட்டது.

14. காதலர்களைப் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி தீர்ப்பு அளித்தல்

காதல் வழக்குகளில் ஈடுபட்டுள்ள ஆண், பெண் ஆகிய இருவரும் வெவ்வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பின், அவர்கள் சட்டப்படி பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்டு சேர்ந்து வாழட்டும்[102] எனத் தீர்ப்புக் கூறியுள்ளனர்.

15. காதலர்கள் வழக்கு மன்றத்தார் முன்னிலையில் திருமணம் செய்து கொள்ளல்

ஊரைவிட்டு ஓடிச்சென்று திருமணம் செய்து கொண்ட காதலர்கள், வழக்கு மன்றத்தாரிடம் அடைக்கலம் கேட்கின்றனர். அவர்களுக்கு வழக்கு மன்றத்தார் தங்கள் முன்னிலையில் திருமணம் செய்து வைக்கின்றனர்.[103] இவ்வழக்குகளில் ஆணும் பெண்ணும் ஒரே சாதிக்காரர்களாகவும், உறவினர்களாகவும் இருக்கின்றனர்.

16. விபத்துக்களினால் பாதிக்கப்பட்ட வாதிக்குக் குற்றவாளி (பிரதிவாதி)யிடமிருந்து இழப்பீடு பெற்றுத் தருதல்

விபத்துக்களினால் பாதிக்கப்பட்ட வாதிகளுக்குக் குற்றவாளிகளிடமிருந்து (பிரதிவாதிகள்) இழப்பீட்டுத் தொகையும் பெற்றுத் தந்துள்ளனர். சாலையில் மாட்டுவண்டியும், டிராக்டரும் மோதிக் கொண்டதில் வண்டிக்காரின் மாடு கால்

ஒடிந்து பாதிப்புக்குள்ளானது. வழக்கு மன்றத்தார் வண்டிக்காரரின் மாட்டிற்காக டிராக்டர் உரிமையாளரிடமிருந்து ரூ.2500 இழப்பீட்டுத் தொகை பெற்றுத் தந்துள்ளனர்.[104] சாலையில் டிராக்டர் மோதியதில் சைக்கிள் நொறுங்கிய வழக்கில் சைக்கிள்காரருக்கு டிராக்டர் உரிமையாளரிடமிருந்து ரூ.2000த்தை வழக்கு மன்றத்தார் பெற்றுத் தந்துள்ளனர்.[105] டிராக்டர் வான்கோழியை அடித்துக் கொன்றதற்காக வழக்கு மன்றத்தார் வான்கோழிக்காரருக்கு ரூ.250 இழப்பீட்டுத் தொகை பெற்றுத் தந்துள்ளனர்.

17. மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட கொலைக் குற்றவாளியை மன்னித்து விடுதல்

பஞ்சாயத்து வழக்கு ஒன்றில், மனநிலை சரியில்லாதவர் செய்த கொலைக் குற்றத்திற்காக அவரது குடும்பத்தார் அக்குற்றத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். வழக்கு மன்றத்தார் குற்றவாளி 'பைத்தியம்' என்பதால், 'பலித்தீர்ப்பு' என்ற முறையில் ஒரு ஏக்கர் நிலத்தைக் குற்றவாளியின் குடும்பத்தாரிடம் இருந்து பெற்று அதனைக் கொலை செய்யப்பட்ட நபரின் குடும்பத்தாருக்குக் கொடுகின்றனர்.[107] பின்னர், மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட அக்குற்றவாளியை வழக்கு மன்றத்தார் நீதிமன்றத்தில் ஒப்படைக்கின்றனர். நீதி மன்றம் மனநோயாளி என அவரை விடுதலை செய்து விட்டது. குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் முன்னிலையில்தான் சாட்சியம் விசாரிக்கப்பட வேண்டும் என்பது ஒரு பொதுவிதியாகும்.

நீதிபதி முன்னிலையில் நீதிமன்ற விசாரணையில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவர் எனத் தக்கச் சான்றுகளுடன் மெய்ப்பிக்கப்பட்டால் பின்வரும் சட்ட விதிமுறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும். குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவராக இருப்பின், அவரால் தான் செய்த குற்றத்தின் தன்மையையோ, அதற்கேற்பத் தனது எதிர்வாதத்தையோ தயார் செய்து கொள்ளவோ இயலாது. ஆதலால், அந்த நபரின் புத்தி சுவாதீனமற்ற நிலையை

நீதிபதி விசாரித்து அறியவேண்டும். புத்தி சுவாதீனமற்ற குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை மாவட்ட முதன்மை அறுவைச் சிகிச்சை மருத்துவரைக் கொண்டு (Civil Surgeon) விசாரணை செய்தல் வேண்டும். அந்த மாவட்ட முதன்மை அறுவைச் சிகிச்சை மருத்துவரை ஒரு சாட்சியாக விசாரித்தல் வேண்டும். மருத்துவர் மற்றும் மருத்துவச் சான்று அறிக்கையின் படி மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவர் என மெய்ப்பிக்கப்பட்டால் அவரைக் குற்றவாளி இல்லை எனக் கருதி நீதிபதி விடுதலை செய்யலாம். இதனை இந்தியக் குற்றவியல் நடைமுறைச்சட்டத்தின் 328, 329 ஆகிய பிரிவுகள் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன. இந்த அடிப்படையில்தான் அந்தக் கொலைக் குற்றவாளி நீதிமன்றத்தில் விடுதலை செய்யப்பட்டுள்ளார். இவ்வாறு இந்தியத் தண்டனைச் சட்டம் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவருக்கு முழுப்பாதுகாப்பு அளித்திருக்கின்றது. இந்த அடிப்படையிலேயே கிராம வழக்கு மன்றத்திலும் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் குற்றவாளியால் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பத்தாருக்கு ஒரு ஏக்கர் நிலத்தைக் குற்றவாளியின் குடும்பத்தாரிடமிருந்து பெற்றுத் தந்திருப்பது பொருளாதாரப் பாதுகாப்பை நல்கக் கூடிய மனிதாபிமான தீர்ப்பாகும்.

பாகப்பிரிவினை வழக்கு ஒன்றில், வழக்கு மன்றத்தார், இறந்துவிட்ட தந்தை எழுதி வைத்த பாகப்பிரிவினைப் (உயிலின்) பத்திரத்தின்படி சொத்துக்களைப் பாகப்பிரிவினை செய்து கொடுத்துள்ளனர்.[108] பிள்ளையில்லாத இரண்டாம் தாரத்திற்கும் சொத்துரிமை உண்டு எனத் தீர்ப்பளித்துப் பாகப்பிரிவினை செய்து கொடுத்து உள்ளனர்.[109] கணவனின் சொத்துக்களை மூத்ததாரம், இளையதாரம் ஆகிய இருவருக்கும் சமமாகப் பாகப்பிரிவினை செய்து கொடுத்துள்ளனர்.[110] இருபது வருடங்களுக்கும் மேலாகப் பங்காளிகளுக்குள் நிலவிய பாகப்பிரிவினைப் பிரச்சினையையும் சமாதானமாகத் தீர்த்து வைத்துள்ளனர்.[111] பாகப்பரிவினை வழக்குகளில் பெற்றோர்கள் பெற்றிருந்த கடன்களை அடைத்தும், அவர்களுக்கு

வாழ்க்கைப் பாதுகாப்பிற்குக் குறிப்பிட்ட நிலத்தை ஒதுக்கியும் அதன்பின்னரே அவர்களின் மகன்களுக்கும் பாகப்பிரிவினை செய்தும் கொடுத்துள்ளனர்[112] என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கணவன் குடிகாரனாக இருத்தல், அவன் குடித்துவிட்டு வந்து மனைவியை அடித்துத் துன்புறுத்துதல், கணவன் மனைவியுடன் வாழ விருப்பமில்லாமல் அவளை அடித்துக் கொடுமைப்படுத்துதல்[113] ஆகியன கணவன்-மனைவியர் குடும்பப் பிரச்சினைகளுக்குக் காரணங்களாக உள்ளன. பதினைந்து ஆண்டுகளாகக் குடிகாரக் கணவனிடமிருந்து பிரிந்து வாழ்ந்த மனைவியை இணைத்து வாழவைத்துள்ளனர்[114] என்பது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

கணவன் மனைவியின் நடத்தை, ஒழுகலாறுகளில் சந்தேகப்படுதல்,[115] மாமியார் கொடுமைப்படுத்துதல்,[116] கணவன் மனைவியிடம் வரதட்சணை கேட்டல்[117] ஆகிய காரணங்களினால் மனைவியர் தங்கள் கணவன்மார்களிடம் வெறுப்புற்று வழக்கு மன்றத்தாரை நாடுகின்றனர். வழக்கு மன்றத்தார் முடிந்த வரையில் கணவன்-மனைவியரைச் சேர்த்து வைக்கவே முயற்சிக்கின்றனர். இத்தகைய வழக்குகளில் கணவனைக் கண்டித்து, தக்க முறையில் அறிவுரை வழங்குகின்றனர்.

மனைவி பிற ஆடவனுடன் தொடர்பு வைத்திருத்தல்,[118] கணவன்-மனைவி இருவரும் தகாத பாலுறவு கொண்டிருத்தல்,[119] மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்ற பின்னரும் குடும்பப் பெண் நடத்தை கெட்டவளாக இருத்தல்[120] ஆகிய பாலுறவுச் சிக்கல் கணவன்-மனைவியர் குடும்ப ஒற்றுமையைப் பாதிக்கின்றன. திருமணமான ஆணுடன் அவன் திருமணமானவன் என்று தெரிந்திருந்தும் அவனுடன் பாலுறவு வைத்திருந்த பெண்ணிற்கு ரூ.500 தண்டத்தொகை விதித்துத் தீர்ப்புக் கூறியுள்ளனர்[121] என்பது சிந்தனைக்குரியதாகும்.

மனைவியின் கள்ளத்தொடர்பு காரணமாகக் கணவன் 'மணமுறிவு' கேட்கின்றான். வழக்கு மன்றத்தார் அவர்களது குழந்தையைக்காட்டி மீண்டும் அவர்களைச் சேர்த்து வைக்கின்றனர்.[122] இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாயான பின்னர் மனைவி கணவனை விட்டு விட்டு இன்னொருவனுடன் ஓடி விட்ட வழக்கில், வழக்கு மன்றத்தார் அப்பெண்ணிடமிருந்து ரூ.30,000 தண்டத் தொகையைப் பெற்று அதனை அப்பெண்ணின் கணவனுக்குக் கொடுத்து 'மணமுறிவு' செய்து வைத்துள்ளனர்.[123] இரண்டு குழந்தைகளையும் அப்பெண்ணிடமே வளர்த்துக் கொள்ளுமாறு ஒப்படைத்துள்ளனர்.

மனைவியின் கள்ளத்தொடர்பு வழக்குகளில், பெரும்பாலும் கணவன்-மனைவியர் இருவருக்கும் அறிவுரைகூறிக் சேர்த்தே வைக்கின்றனர். கல்லல் நாட்டார் கண்ணப்பா வள்ளியப்பா, மனைவியின் கள்ளத் தொடர்பு வழக்கு ஒன்றில் கணவன்-மனைவியரைப் பிரித்து வைத்துள்ளார்.[124] என்பது குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும்.

கணவன் 'ஆண்மையில்லாதவன்' எனக் கூறிப் பெண் 'மணமுறிவு' கோரிய வழக்குகளில் அப்பெண்ணிடமிருந்து அவள் கணவனுக்கு இழப்பீட்டுத்தொகை பெற்றுத் தரப்பட்டுள்ளன.[125] கணவன் தான் ஆண்மையில்லாதவன் என்று தெரிந்திருந்தும், ஏமாற்றிப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்ட வழக்குகளில் கணவனிடமிருந்து அப்பெண்ணிற்கு இழப்பீட்டுத் தொகையும், தண்டத்தொகையும் மாமியார் சீதனத்திற்கான தொகையும் பெற்றுத் தரப்பட்டுள்ளன.[126] கணவன் குடிகாரனாகவும், மனைவி மீது சந்தேகப் படுபவனாகவும், மனைவியை அடித்துக் கொடுமைப்படுத்துபவனாகவும் இருந்ததால் ரூ.12,000 தீர்வைத் தொகையைக் கணவனிடமிருந்து பெற்று, அதனை அப்பெண்ணிற்குக் கொடுத்து மணமுறிவு செய்து வைத்துள்ளனர்.[127] கணவன் மனைவியுடன் வாழ விருப்பமில்லாமல்

மணமுறிவு கோரிய வழக்குகளில் கணவனிடமிருந்து மிகப்பெரிய இழப்பீட்டுத் தொகையைப் பெற்று அப்பெண்ணிற்குக் கொடுத்து மணமுறிவு செய்துவைத்துள்ளனர்.[128] கணவன் மனைவி இருவரும் முறையே வழக்கு மன்றத்தாரிடம் மணமுறிவு கோரிய வழக்குகளில் பெண்ணிற்குத் தீர்வைத் தொகையாக 35,000 பெற்றுக் கொடுத்து மணமுறிவு செய்து வைத்துள்ளனர்.[129] 'குழந்தையின்மை' காரணமாகவும் கணவன் மனைவியிடம் மணமுறிவு கோரியுள்ளான்.[130] இவ்வாறு சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களில் தீர்ப்புகளும் தண்டனைகளும் வழங்கப்பட்டு வருவதைக் காணலாம்.

சங்ககாலத் தண்டனை முறைகளும் சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களின் தண்டனைமுறைகளும்- ஒப்பீடு

சங்ககாலத் தண்டனை முறைகள் மிகவும் கொடுமையானதாகவும் கடுமையானதாகவும் இருந்திருக்கின்றன. சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களின் தண்டனை முறைகள், சங்க காலத் தண்டனை முறைகளிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாக அமைந்திருக்கின்றன. சங்க காலத்தில், "ஒரு பருவப் பெண் ஆற்றில் மிதந்து வந்த அரசனுக்குரிய மாங்கனி ஒன்றினை எடுத்துண்டதால் கொலை செய்யப்பட்டாள், ஒற்றனைக் கொல்லுதல், மாற்று அரசனைச் சிறையில் வைத்துத் தண்டனை கொடுத்தல், அடுத்தவர் நிலத்தில் மாடு மேய்ந்ததனால் மாட்டுக்கு உரியவனின் கண்கள் தோண்டப்பட்டமை, பெண்ணிடம் இன்பம் துய்த்துப் பின்னர் அவளைத் தனக்குத் தெரியாது என்ற தலைவனை மரத்தில் பிணித்துச் சுண்ணாம்பு நீரினைக் கொட்டியமை முதலான கொடுமையான தண்டனைகள வழங்கப்பட்டுள்ளன. பசுவினது முலைக்காம்பை அறுத்தல், மகளிரின் கருவினைச் சிதைத்தல், பார்ப்பாருக்குக் கொடுமை செய்தல் ஆகிய மூன்றனுக்குந் தண்டனை உண்டென்றாலும் கழுவாயும் உண்டு என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.[131]

இதிலிருந்து சங்ககாலத் தண்டனைகள் மிகக் கடுமையானவை என அறியலாம். அரசனுக்குச் சேரவேண்டிய பொருளை மற்றவர் தொடக்கூடாது என்பதை மாங்கனியை எடுத்துண்ட பெண்ணின் தண்டனையிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. இதே தவறைப் பிறர் செய்யக்கூடாது என்பதற்காகவே இந்தத் தண்டனை (நன்னை கொடுமை) வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. சங்க காலத் தண்டனை முறைகளில் குற்றவாளிகளும் எதிரிகளும் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டுள்ளனர். எதிரிகளாக இருந்தாலும் கூட நியாயமான முறையில் தீர்ப்புகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. கிராம வழக்கு மன்றங்களில் மாட்டுக்காரரிடமிருந்து இழப்பீடு பெற்று, அதனை நிலத்தின் உரிமையாளரிடம் கொடுக்கின்றனர். இம்மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களில் பெண்ணிடம் இன்பம் துய்த்துவிட்டுச் சென்ற ஆணைப் பிடித்து இழுத்து வந்து அதே பெண்ணின் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டச் செய்கின்றனர். ஆதலால் சங்க காலத் தண்டனைகள் கடுமையாக இருந்துள்ளன. இக்கொடூரமான தண்டனைகளிலிருந்து சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களின் தண்டனைகள் மாறியுள்ளன. "தண்டனைகளில் முக்கிய முறைகளாக அபராதமும் கோவிலுக்கு விளக்குப் போடுதலும் மரண தண்டனையும் விளங்கின"[132]

இத்தண்டனை முறைகளில் இன்றுவரை சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களில் கோயிலுக்கு விளக்குப் போடுதலும் தண்டனைத் தொகை (அபராதம்) விதித்தலும் நடைமுறையில் உள்ளன. இன்று மரண தண்டனை என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. தண்டனை முறைகளில், "குற்றங்களுக்கு ஏற்பத் தண்டனை வழங்கப்பட்டது. திருடியவனைக கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை எனில் பொருளை இழந்தவனுக்குத் தன் கருவூலத்திலிருந்து பொருள் கிடைக்குமாறு செய்தான் அரசன்"[133]

சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களில் இவ்வாறு நடைபெறுவதில்லை. பொதுவாக ஊர்ப் பொதுமக்கள் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டே கிராம வழக்கு மன்றத்தார் தங்கள் தீர்ப்புக்களையும் தண்டனைகளையும் அளித்து வருகின்றனர்.

"நீதிபதிகளாகத் திகழ்பவர்கள் குறிப்பிட்ட குடும்பங்களைப் பற்றி மக்களைப் பற்றி, பிற நாட்டவரைப் பற்றி நன்கு தெரிந்திருக்க வேண்டும். நடுத்தர வயதுடையவர்களே தகுதியானவர்கள் எனக் கருதினர். நீதிபதிகள் குறைகள் காண முடியாதவர்களாகவும் அமைதியாகப் பேசுபவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். தர்மத்தைக் காக்கிற வழிகளிலேயே அவர்கள் நடக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எதிர்ப்பார்க்கப்பட்டது.[134]

பொதுவாக சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களின் தலைவர்கள் (நாட்டாமை, பெரிய அம்பலகாரர், அம்பலகாரர்,) நடுத்தர வயதுடையவர்களாகவும், முதியவர்களாகவும், அனுபவம் மிக்கவர்களாகவும் தர்மத்தின் வழி நடப்பவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். அவர்கள் நேர்மையாகச் செயல்பட்டு நடுவு நிலைமை தவறாது தீர்ப்புகளையும் தண்டனைகளையும் வழங்கி வருகின்றனர்.

தொகுப்புரை

கிராம வழக்கு மன்றங்களில் வழக்கு விசாரனை முதலில் வாதியிடம் தொடங்குகின்றது. பின்னர் பிரதிவாதியின் ஏற்பு அல்லது மறுப்பு, முறைப்படியான சாட்சிகள் விசாரனை, வழக்கு மன்ற விவாதங்கள் நடைபெறுகின்றன.

வாதி, பிரதிவாதி, வழக்கு மன்றத் தலைவர், உறுப்பினர்கள், ஆகியோர் அடங்கிய குழுவின் அமைப்பே 'வழக்கு மன்றம்' (கிராமப் பஞ்சாயத்து) ஆகும். பிறரால் ஏதேனும் ஒருவகையில் பாதிக்கப்பட்டவர் 'வாதி' ஆவார். வாதி தனக்குப் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியவர் மீது கிராம வழக்கு மன்றத்தில் வழக்கினைத்

தொடுக்கின்றார். வாதியில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் 'பிரதிவாதி' என்றழைக்கப்படுகின்றார். சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களில் பாதிக்கப்பட்டவரான வாதியே, வழக்கு மன்றத் தலைவரிடம் முறையிட்டு வழக்கினைத் தொடுக்கின்றார். வழக்கு மன்றத் தலைவர் 'ஓடும்பிள்ளை'யை அழைத்து ஊர் சாட்டுமாறு கட்டளையிடுகின்றார். பல கிராமங்களில் பண்டாரத்தின் மூலமாகத் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டு 'வழக்கு மன்றங்கள்' கூட்டப்படுகின்றன. சில கிராமங்களில் 'தோட்டி' என்பவர் தண்டோராப் போட்டும் பறையறைந்தும் ஊர்ப் பொதுமக்களுக்கு வழக்கு மன்றம் கூட விருப்பதை அறிவிருக்கின்றனர்.

க்ராம வழக்கு மன்றங்களில் வழக்கு மன்றத் தலைவர் முறைப்படி பஞ்சாயத்துத் தொடங்குகின்றது என்று அறிவித்தவுடன் வாதியும் பிரதிவாதியும் மேலாடை உடுத்தாமல், தலைப்பாகையை (துண்டு) அவிழ்த்து இடுப்பில் கட்டியவாறு 'மண்டுப்பணம்' வைத்து (வெற்றிலை பாக்கு முதலியன) வழக்கு மன்றத்தார் முன்னிலையில் கும்பிட்டு விழுந்து வழக்கு மன்றத்தை வணங்க வேண்டும். பின்னர் அவர்கள் வழக்கு முடியும் வரை கைகளை முன்புறம் கட்டிக்கொண்டு நிற்க வேண்டும். பெண்ணாக இருந்தால் வழக்கு மன்றத்தைக் கும்பிட்டு விழுந்து வணங்கி கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு நின்றால் மட்டும் போதும்.

திருப்புவனம் ஒன்றியத்திலுள்ள 'அஞ்சூர்' நாட்டு வழக்கு மன்றத்தில் தற்பொழுது குறைந்த பட்சம் ஐம்பது ரூபாயும் அதிகப்பட்சம் ஐநூறு ரூபாயும் 'மண்டுப்பணம்' வசூலிக்கப்பட்டு வருகின்றது. அஞ்சூர் நாட்டின் தலைமையிடம் ஏனாதி கிராமமாகும். ஏனாதி வழக்கு மன்றத்தின் தலைவர் நாட்டாமை என்றழைக்கப்படுகின்றார். இவ்வழக்கு மன்றத்தில் ஏனாதி நாட்டாமைக்கு மட்டுமே தீர்ப்புச் சொல்லும் உரிமையுள்ளது. இந்த உரிமை பரம்பரையானதாகும்.

தற்பொழுது ஏனாதி வழக்கு மன்றத்தின் தலைவராக இருப்பவர் ஏனாதி நாட்டாமை கரு. மலைச்சாமி ஆவார். அவருடைய பல வழக்குகளின் தீர்ப்புகள் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளாலும் பாரட்டப் பெற்றுள்ளன. ஏனாதி வழக்கு மன்றத்தின் தீர்ப்புகளை மீறும் வழக்குகளைக் காவல் நிலையங்களில் பதிவு செய்யமாட்டார்கள். இவ்வழக்கு மன்றத்தின் தீர்ப்பு நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகளுக்கு ஒப்பானதாகும். அஞ்சூர் நாட்டில் நூற்றி இருப்தைந்து கிராமங்கள் அடங்கியுள்ளன.

அஞ்சூர் நாட்டு வழக்கு மன்றக் கூட்டம் நடைபெற இருப்பதை ஏனாதி நாட்டாமை, பண்டாரத்தின் மூலம் 'ஓலை' எழுதிக் கொடுத்துத் தகவல் தெரிவிக்கின்றார். அஞ்சூர் நாட்டு வழக்குகள் ஏனாதிக் கிராமத்தில் அதற்கென அமைக்கப்பட்டுள்ள மந்தைத் திடலில் நடைபெற்று வருகின்றன. தற்பொழுது அஞ்சூர் நாட்டு வழக்கு மன்றத்திற்கெனத் திருப்புவனத்தில் ஒரு கிராம வழக்கு மண்டபம் கட்டியுள்ளனர். அம்மண்டபம் கட்டுவதற்குரிய இடத்தைச் சிவகங்கை மன்னர் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துள்ளார்.

திருப்புவனம் புஷ்பனேஸ்வரர் சௌந்திர நாயகி அம்மன் கோயில் பெருந்திருவிழாவின் போது அம்மன் தேர் இழுக்க வரும் அஞ்சூர் நாட்டு மக்கள் தங்குவதற்கு மன்றம் கட்ட இடம் வழங்கப்பட்டது. அதைத் திருப்புவனம் வரும் பொழுது எல்லாம் இவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.

பூவந்திக் கிராம வழக்கு மன்றத்தில் பூவந்தி நாட்டாமையின் தீர்ப்பே இறுதியானதாகும். பூவந்திக் கிராம நாட்டாமை உரிமை பரம்பரையானதாகும். இம்மன்றத்தில் தீர்க்க முடியாத வழக்குகள் ஏனாதிக் கிராம வழக்கு மன்றத்திற்குச் செல்லும்.

பூவந்திக் கிராம வழக்கு மன்றத்தின் எல்லைக்குள் செயல்பட்டு வரும் அரசனூர், இலுப்பக்குடி, கிளாதரி, தமராக்கி ஆகிய நான்கு கிராமங்களும்

உள்ளடங்கிய கிராம வழக்கு மன்ற அமைப்பே 'நாலூர் நாடு' ஆகும். இதன் தலைமையிடம் தமராக்கி ஆகும். இவ்வமைப்பினுள் அடங்கிய அரசனூர்க் கிராமத்தில் ஊர் நாட்டாமை பட்டம் மக்களால் மரியாதைக்குரியதாகக் கருதப்படுகின்றது. இது பரம்பரை உரிமையுடையதாகும். இக்கிராம வழக்கு மன்றத்தில் ஊர் நாட்டாமை வழக்கினை விசாரிக்கின்றார். வழக்கில் தீர்ப்புச் சொல்லும் உரிமை அரசனூர் அம்பலத்திற்கு மட்டுமே உரியது. இந்த 'அம்பலம் பட்டம்' பரம்பரை உரிமையானதாகும். இவ்வாறு அரசனூர் வழக்கு மன்றக் கூட்டங்களில் 'ஊர் நாட்டாமை' 'அம்பலம்' ஆகிய இருவரும் 'இரட்டையாட்சி' செலுத்துகின்றனர். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட ஊராட்சி மன்றத் தலைவருக்கு வழக்குகளில் தீர்ப்புச் சொல்லும் உரிமை இல்லை.

அஞ்சூர் நாட்டு வழக்கு மன்றங்களில் வாய்தா தோறும் 'மண்டுப்பணம்' செலுத்த வேண்டும். அரசனூர்க் கிராம வழக்கு மன்றத்தில் ஒருமுறை மண்டுப்பணம் செலுத்தினால் போதுமானதாகும்.

சிவகங்கை மாவட்டம் தமராக்கியில் நடைபெறும் வழக்குமன்றம் 'நாட்டுப்பஞ்சாயத்து' என்னும் சிறப்பினைப் பெறுகின்றது. தமராக்கிக் கிராம வழக்கு மன்றம் 'எட்டுக்கரை' அம்பலகாரர்களால் நிருவகிக்கப்பட்டு வருகின்றது. தமராக்கித் தெற்கு, தமராக்கி வடக்குக் கிராம வழக்கு மன்றங்களுக்கு முறையே தனித்தனியாக அம்பலகாரர்கள் உள்ளனர். தமராக்கித் தெற்கு, தமராக்கி வடக்கு, குமாமப்பட்டி ஆகிய மூன்று கிராமங்களுக்கும் நாட்டாமையாக இருப்பவர் 'பெரிய அம்பலகாரர்' என்றழைக்கப்படுகின்றார். இப்பட்டம் மூத்தவாரிசு அடிப்படையில் பரம்பரை உரிமையானதாகும். இக்கிராம வழக்கு மன்றத்தில் வாதியும் பிரதிவாதியும் தலா நூறு ரூபாய் 'மண்டுப்பணம்' செலுத்துகின்றனர். 'நாட்டுப் பஞ்சாயத்துப்

பணம்' என்ற பொருளில் இங்கு 'மண்டுப்பணம்' என்ற சொல்லாட்சி ஆளப்பட்டு வருகின்றது. தமராக்கிக் கிராம வழக்கு மன்றம் தங்கள் தீர்ப்புகளை 'ஓலைமுறி'யில் எழுதி வாதிக்கும் பிரதிவாதிக்கும் கொடுத்து வருகின்றது.

திருப்புவனம் ஒன்றியம் அல்லி நகரத்தில் 'நாட்டாமை'ப் பட்டம் பரம்பரை உரிமையானதாகும். இக்கிராமத்தில் சாதிப்பஞ்சாயத்து அமைப்பு முறை இல்லை. இக்கிராமத்தில் 'மண்டுப்பணம்', 'கிராமப்பணம்' என்றழைக்கப்படுகின்றது. இக்கிராம வழக்கு மன்றத்தில் குற்றவாளிகள் செலுத்தும் தண்டத்தொகை இங்குள்ள அருள்மிகு தண்டீஸ்வரர் அய்யனார் கோயில் உண்டியலில் காணிக்கையாகச் செலுத்தப்பட்டு வருகின்றது. திருப்புவனம் ஒன்றியத்திலுள்ள பெரும்பான்மையான கிராம வழக்கு மன்றங்கள் ஏனாதி நாட்டு வழக்கு மன்றத்திற்குட்பட்டதாகவே அமைந்திருக்கின்றன.

'பாகனேரி நாடு' என்பது இங்கு வாழும் கள்ளர் மரபினர் ஏற்படுத்திக் கொண்டதொரு சமுதாய ஆட்சியமைப்பாகும். 'நாடு' என்ற சொல்லாட்சி கள்ளர்கள் பெரிதும் வாழும் ஒரு நிலப்பரப்பைக் குறிப்பதாக வழக்கில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

வேளாளர்களுக்கும் கள்ளர்களுக்கும் அடிக்கடி நிகழ்ந்த மோதல்களினால் பாகனேரி, கண்டரமாணிக்கம் ஆகிய பகுதிகளிலிருந்த வேளாளர்கள் இப்பகுதிகளை விட்டு வெளியேறிய பின்னர், கள்ளர்கள் தாங்கள் புதிதாகக் கைப்பற்றிய பகுதிகளைத் 'தன்னரசு நாடுகள்' என்று அழைத்துள்ளனர். இத்தன்னரசு நாடுகளில் பெருமளவில் கள்ளர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். சாதியின் பெயரால் தோன்றிய பாகனேரி நாட்டுப் பிரிவுகளின் சமூக நிருவாக அமைப்பு பழைய மரபு முறையிலேயே பேணிக்காக்கப்பட்டு வருகின்றது.

சிவகங்கை மாவட்டத்திலுள்ள பாகனேரி நாட்டை 'வாள்கோட்டை நாடு' எனவும் வழங்குகின்றனர். காளையார்கோயில் ஒன்றியத்திலுள்ள எட்டில் மூன்று பங்கு ஊர்கள் பாகனேரி நாட்டினுள் அடங்கும். பாகனேரி நாடு சுமார் நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உருவாக்கப்பட்டு இங்கு வாழும் கள்ளர்களால் ஒருவகைத் தன்னாட்சி முறையில் பேணிக்காக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆதலின் இந்நாடு ''அரசு வருவாய்த்துறை'' அமைப்புகளின் எல்லைகளோடு பொருந்தி அமையவில்லை. இந்நாட்டிற்குரிய கிராமங்கள் 22 1/2 ஆகும்.

பாகனேரி நாட்டின் நிருவாக அமைப்பின் மையமாக நகரம்பட்டி, காடனேரி, மாங்காட்டுப்பட்டி, பாகனேரி, நெற்புகப்பட்டி, புலவன்பட்டி என்னும் ஆறு கிராமங்களும் விளங்குகின்றன. இவற்றின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் இந்த ஆறு கிராமங்களும் சேர்ந்த பரப்புக்குத் தனி எல்லைக் கற்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ் உட்பகுதியே 'ஆறூர் நாடு' ஆகும். ஆறூர் நாட்டில் வாழும் கள்ளர்கள் 'நாட்டார்' என்றும், தனவணிகர் மரபினர் 'நகரத்தார்' என்றும், நகரத்தார்களையும் கள்ளர்களையும் நீக்கிய பிற ஒன்பது சாதியினர் தேசத்தார் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். தேசத்தார்களுக்குத் தலைவராக நாயக்கரில் ஒருவர் இருந்து வருகின்றார். இந்நாட்டில் இவர்களுக்கு 'ஒன்பது குத்தன் தொழிலாளி' என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆறூர் நாட்டு எல்லைக்குப் புறத்தே வாழும் நாட்டுக்குடிமக்கள் அனைவரும் சாதிவேறுபாடின்றித் 'கிராமத்தார்' என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

பாகனேரி நாட்டின் நாட்டுக்கூட்டம் 'வாசல்வழி' அமைப்பின் நிருவாகத்திற்கு உட்பட்டதாகும். நாட்டுக்கூட்டத்தை நாட்டுக்கணக்குகளின் ஆணைப்படி கூட்டுவது நாட்டுப்பண்டாரத்தின் பணியாகும். நாட்டுக் கூட்டம் பாகனேரியிலுள்ள திண்ணைக்

கொறட்டிலோ, நாட்டார் விடுதியிலோ நடைபெறும். நிலஉரிமை, குற்றவியல் வழக்குகளை விசாரித்துத் தீர்ப்பு வழங்குதல் இக்கூட்டத்தின் கடமையாகும்.

பாகனேரி நாட்டுக் கூட்டத்தில் வாதி கால் ரூபாய்ப் 'பருக்கைப் பணம்' வைத்து வழக்கினைக் கூறுகின்றார். குற்றங்களுக்கு விதிக்கப்பெறும் தண்டத்தொகையைச் செலுத்துவதற்குரிய நாள் நிர்ணயிக்கப்பெறும். அதனை ஏற்றுக் குற்றவாளி சார்பில் ஒருவர் குற்றவாளியுடன் நாட்டுக் கூட்டத்தாரை வணங்கிப் பொறுப்பேற்பதற்கு 'ஏற்கை' என்று பெயர். குற்றவாளி நாட்டார் தீர்ப்புகளுக்குக் கட்டுப்பட மறுத்தால், நாட்டுப்பண்டாரத்தைக் கொண்டு கூட்டத்தை விட்டுக் குற்றவாளியின் கையைப்பற்றி வெளியேற்றுவதற்கு 'நாட்டாயுதத்தைப் பயன்படுத்துதல்' என்பர். இவ்வகைத் தண்டனைக்குள்ளாக்குவது மிகப்பெரிய ஏளனமாகக் கருதப்படுகின்றது.

பாகனேரிக் கிராமத்தில் மட்டும் 'வாசல்வழி' என்ற தனியமைப்பு இருப்பதால் 'கிராமக்கூட்டம்' நடைபெறுவதில்லை. பாகனேரி நாட்டிலுள்ள எல்லாக் கிராமங்களிலும் கிராமக் கூட்டங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. கிராமக் கூட்டங்கள் ஊர்ப்பொதுவிடங்களில் நடைபெற்று வருகின்றன. நீர்ப்பாசனம், நிலத்தகராறு மற்றும் சிறியதும் பெரியதுமான வழக்குகள் இங்கு விசாரிக்கப்பட்டுத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

ஆறூர் நாட்டின் எல்லைக்குட்பட்ட மக்களுள் ஒன்பது சாதியினர் 'தேசத்தார்' என அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களுக்குரிய நிருவாக அமைப்பு 'தேசத்தார் கூட்டம்' ஆகும். நாயக்க மரபினர் இதன் தலைவராவார். தேசத்தார்களுக்கிடையிலான வழக்குகளும் நீதி ஆதாரங்களும் இவ்வாறு அதிகார எல்லைக்குட்பட்டதாகும்.

கள்ளர்கள் மிகுதியாக வாழும் 'அஞ்சூர் நாடு', 'நாலூர் நாடு', தமராக்கி நாட்டுக் கிராம வழக்கு மன்றம் போன்ற பகுதிகளிலும், திருப்பத்தூர், சிங்கம்புணரி, மானாமதுரை, இளையான்குடி, காளையார் கோயில், கல்லல் ஆகிய ஊராட்சி ஒன்றிங்களிலும் வெள்ளாளர், இடையர், வலையர், நாடார், செட்டியார் ஆகிய சாதியினர் கள்ளர்களது பாதுகாவலிலும் வாழ்கின்றனர் என்னும் பொருள்படக் கள்ளரை இவர்களது 'பாடியப்பு' என வழங்கும் மரபு இருந்து வருகின்றது; எனினும் இது குறித்து இவர்கள் கள்ளர்களுக்கு 'ஓலை' எழுதித் தருவதில்லை. இப்பாடியப்பு முறை சில சடங்குகளில் பங்கு பெறுதல் என்னும் அளவில் மட்டும் நிலைபெற்றுள்ளது.

கிராம வழக்கு மன்றங்கள் ஒரு வலிமைமிக்க அமைப்பாகப் பல கிராமங்களில் இன்றும் செயல்பட்டு வருகின்றன. நீதி மன்றங்களிலும், காவல் நிலையங்களிலும் தீர்க்கப்படாத பல வழக்குகள் இம்மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களில் தீர்க்கப்பட்டுள்ளன. இம்மன்றங்கள் தீர்க்கமான முடிபுகளை எடுக்கின்றன. கிராமத் தெய்வங்களின் முன்னர் அமர்ந்து வழக்குரைப்பதால் வாதியும் பிரதிவாதியும் பொய்யுரைப்பதைத் தவிர்க்கின்றனர். இம்மன்றத் தீர்ப்புகளுக்குக் கட்டுப் படாதவர்களைக் கிராமம் ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைத்து விடுகின்றது. இம்மன்றங்களின் தீர்ப்பே இறுதியானது என்பது இம்மாவட்ட கிராமங்களின் எழுதப்படாத சட்டமாகும். அரசு நிறுவனங்களும், நீதி மன்றங்களும் இம்மன்றங்களின் மூலம் எடுக்கப்பெறும் முடிபுகளை இன்றும் ஏற்றுக்கொள்கின்றன.

கிராம வழக்குமன்றத் தலைவர்களின் தீர்ப்புகள் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் நலன், சாதி, ஊர் நலன்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. பெரும்பாலும் இம்மன்றங்களின் தீர்ப்புகள் மற்றும் தண்டனைகளை வாதி, பிரதிவாதி ஆகிய இருவரும் ஏற்றுச் செயல்படுத்துகின்றனர்.

சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களில் சில வழக்கு மன்றத்தார் குற்றவாளியை எச்சரித்துப் பொதுமன்னிப்பும் வழங்குகின்றனர். பெரும் பான்மையான வழக்குகளில் வாதியையும் பிரதிவாதியையும் சமாதானம் செய்து வைக்கின்றனர். 'பெண்ணிற்கும் சொத்துரிமை உண்டு' எனத் தீர்ப்புச் சொல்லியுள்ளனர். குற்றவாளிகளுக்குக் கோயிலில் விளக்குப் போடச் சொல்லுதல், தண்டத்தொகை (அபராதத் தொகை) விதித்தல் போன்ற எளிமையான தண்டனைகளைத் தருகின்றார். அத்தண்டத் தொகையைக் கோயில் உண்டியலில் சேர்த்து விடுகின்றனர்; அல்லது கிராமப் பொதுப்பணமாக வைத்துக் கொள்கின்றனர். சில வழக்குகளில் குற்றவாளியை ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைத்து விடுகின்றனர்; தவிர்க்க முடியாத சிக்கல்களில் குற்றவாளியை ஊரைவிட்டே வெளியேற்றுகின்றனர். இவ்விரண்டும் கடுமையான தண்டனை முறைகளாகும். ஆதலால், குற்றவாளிகள் ஊர்க்கட்டுப்பாடு, சாதிக்கட்டுப்பாடு ஆகியனவற்றைக் கருதி அத்தண்டனைகளையும் மன்றத்தாரின் தீர்ப்புகளையும் ஏற்கின்றனர்.

குடும்ப வழக்குகளில் 'மணமுறிவு' ஏற்படாதவாறு கணவன்-மனைவியை இணைத்தே வைக்கின்றனர். விபத்துக்களினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பிரதிவாதிகளிடமிருந்து உடனடி நிவாரணம் பெற்றுத் தருகின்றனர்.

இவ்வாறு சிவகங்கை மாவட்ட கிராம வழக்கு மன்றங்களின் செயற்பாடுகளும் தீர்ப்புகளும் தண்டனைகளும் அமைந்திருக்கின்றன.

குறிப்புகள்

1. தகவல்: எம்.முத்து, வழக்குமன்றத்தலைவர், மல்லல், நாள்:27.5.1999.
2. தகவல்: கோபாலகிருஷ்ணன், நாட்டாமை, பூவந்தி, நாள்:8.4.2001
3. தகவல்: கரு. மலைச்சாமி, நாட்டாமை, ஏனாதி, நாள்:21.4.2001
4. தகவல்: கதிரேசன், த/பெ. கருப்பணன், பூவந்தி, நாள்:21.4.2001
5. தகவல்: ம. கணேசன், ஊராட்சி மன்றத் தலைவர், பூவந்தி, நாள்:21.4.2001
6. தகவல்: கரு. மலைச்சாமி, நாட்டாமை, ஏனாதி, நாள்:21.4.2001
7. தகவல்: கோபாலகிருஷ்ணன், நாட்டாமை, பூவந்தி, நாள்:25.4.2001
8. தகவல்: மேலது.
9. தகவல்: மேலது.
10. தகவல்: பெரியகருப்பன், த/பெ. கருப்பணன் அம்பலம், ஊர்நாட்டாமை, அரசனூர், நாள்:28.3.1999.
11. தகவல்: மேலது.
12. தகவல்: மேலது.
13. தகவல்: சின்னச்சாமி அம்பலம், த/பெ. கருப்பணன் அம்பலம், தீர்ப்புக்கூறும் நாட்டாமை; 'அம்பலம்' பட்டம் பெற்றவர், அரசனூர், நாள்:28.3.1999.
14. தகவல்: சின்னச்சாமி அம்பலம், த/பெ. பாண்டி அம்பலம், அரசனூர், நாள்:28.3.1999.
15. தகவல்: மேலது.
16. தகவல்: மேலது.
17. தகவல்: பெரியகருப்பன், த/பெ. கருப்பணன் அம்பலம், ஊர்நாட்டாமை, அரசனூர், நாள்:28.3.1999.
18. தகவல்: மேலது.
19. தகவல்: பாஸ்கரன் அம்பலம், பெரிய அம்பலகாரர், தமராக்கி, நாள்:31.7.1999.

20. தகவல்: ஏ. மரகதம் அய்யனார் அம்பலம், தமராக்கித் தெற்கு ஊராட்சி மன்றத் தலைவர், தமராக்கி. , நாள்:31.7.1999.

21. தகவல்: மேலது.

22. தகவல்: மேலது.

23. தகவல்: அய்யாத்துரை அம்பலம், அம்பலகாரர், தமராக்கி வடக்கு, நாள்:31.7.1999.

24. தகவல்: மேலது.

25. தகவல்: கரு. மலைச்சாமி, நாட்டாமை, ஏனாதி, நாள்:21.4.2001.

26. தகவல்: அய்யாத்துரை அம்பலம், அம்பலகாரர், தமராக்கி வடக்கு, நாள்: 31.7.199

27. தகவல்: தண்டீஸ்வரன், த/பெ. கவுண்டந் தண்டித்தேவர், நாட்டாமை, அல்லிநகரம், நாள்:28.5.1999.

28. தகவல்: மேலது.

29. தகவல்: ஆர். பாண்டித்துரை, ஊர் நாட்டாமை, செல்லப்பனையேந்தல், நாள்:6.5.2001.

30. தகவல்: முகுந்தன் அம்பலம், பெரிய அம்பலகாரர், ஒக்கூர், 25.4.1999.

31. காண்க: பின்னிணைப்பு.

32. A.R.E. No.69/1924, Perichikoil.

33. ஆத. முத்தையா, பாகனேரி நாட்டு மக்களின் மரபும் பண்பாடும், ப.30.

34. குழந்தைக் கவிராயர், மான்விடுதூது, உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.ஆ.), பக்.xxii-xxiii.

35. நா. நடராஜன், பாடுவார் முத்தப்ப செட்டியார், ப.48.

36. ஆய்வாளர் கள ஆய்வில் நேரில் கண்டது.

37. தகவல்: பி.ம. பில்லப்பன், நெற்புகப்பட்டி, நாள்:27.5.1999.

38. தகவல்: பழ. கந்தன், வீர. ஒய்யான், நட்டுவர் நடராஜபிள்ளை, பாகனேரி. நாள்:27.5.1999.

39. தகவல்: மு. வைரவன், கூமாச்சிப்பட்டி, நாள்:6.2.2000.
வா. காசிவிஸ்வநாதன், நகரம்பட்டி, நாள்:28.5.1999

40. தகவல்: உல. சுப்பிரமணியம், நெற்புகப்பட்டி., நாள்:1.8.1999.

41. தகவல்: வீர. குப்பாண்டி சேர்வை, பாகனேரி, நாள்:27.5.1999.

42. தகவல்: கரு. முத்தையா சேர்வை, பாகனேரி, நாள்:27.5.1999.

43. தகவல்: பழ. வேலு, வீளனேரி, நாள்:27.3.1999.

44. தகவல்: இரா. லோகநாயகி, காளையார் மங்கலம், நாள்:1.8.1999.

45. தகவல்: வெ. உடையப்பன், நகரம்பட்டி, நாள்:8.8.1999.

46. தகவல்: பெரி. நடராசன் சேர்வை, பாகனேரி, நாள்:27.5.1999.

47. தகவல்: ஆதி. மாதவன் சேர்வை, நகரம்பட்டி, நாள்:8.8.1999.

48. காண்க: பின்னிணைப்பு.

49. காண்க: பின்னிணைப்பு.

50. தகவல்: கரு. உடையார், பாகனேரி, நாள்:25.5.1999.

51. தகவல்: உல. உடையப்பன், பாகனேரி, நாள்:27.5.1999.

52. தகவல்: பி. முத்துவயிறு, பாகனேரி, நாள்:27.5.1999.

53. "1967இல் வீளநேரி கிராமத்தில் உள்ள அழகிய மெய் அய்யனார் கோயிலில் சிலைவைத்தற்பொருட்டு அவ்வூரிலுள்ள தனிவீர பாண்டியன் வகையறாவுக்கும் சசிவர்ணம் வகையறாவுக்கும் இடையில் சச்சரவு ஏற்பட்டு வழக்குத் தீரமுடியாத நிலையில் பாகனேரி நாட்டுக் கூட்டத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு அங்கு தீர்வு காணப்பட்டது."

பேட்டி: பழ.வேலு, வீளநேரி, நாள்:27.3.1999.

54. தகவல்: கரு. முத்தையா சேர்வை, பாகனேரி, நாள்:27.5.1999.

55. "They are employed the boundaries of fields. Such as do this work are known as 'எல்லையோடி' or 'boundary runners' wearing as garlands round their necks the flesh of sheep sacrificed before they begin their work and beating drums tied round their waists, they run on and on till they come back of the place from which they start"

-N. thiyagarajan, A Manual of Pudukkottai Starts, p.189.

56. காண்க: பின்னிணைப்பு.

57. தகவல்: ரெ.மு. ரெங்கசாமி நாயக்கர், பாகனேரி, நாள்:27.5.1999.
பழ. கந்தன். பாகனேரி, நாள்:27.5.1999.
வீர. ஒய்யான், பாகனேரி, நாள்:27.5.1999.

58. காண்க: பின்னிணைப்பு, ஓலைச்சுவடி.

59. மா. சண்முகசுப்பிரமணியம், சட்ட இயல், ப.166.

60. குறள்: 549.

61. குறள்: 562.

62. குறள்: 567.

63. மா. சண்முகசுப்பிரமணியம், சட்ட இயல், ப.170.

64. யாக்ஞவல்கியர், அத்:1, பிரிவு: 13, விதி: 368.

65. குறள்: 561.

66. Justice V.R. Krishna Iyer - AIR 1977 S.C.1926.

67. காண்க: பேட்டி எண்.6, 17, 25, நாள்:18.7.1999, 14.4.2001, 31.7.1999.

68. காண்க: பேட்டி எண்.28, 35, நாள்:9.4.2000, 21.7.1999.

69. காண்க: பேட்டி எண்.2, 5, 8, 10, 11, 15, 27, 31.7., நாள்:21.7.1999, 5.4.2000, 14.4.2001, 15.5.2001

70. காண்க: பேட்டி எண்.6, 17, 25, நாள்:18.7.1999, 14.4.2001, 31.7.1999.

71. காண்க: பேட்டி எண்.16, நாள்:5.2.2000.

72. காண்க: பேட்டி எண்.65, நாள்:22.4.2001

73. காண்க: பேட்டி எண்.66, 72. நாள்:15.5.2001, 5.4.2000.

74. காண்க: பேட்டி எண்.69, நாள்:8.8.1999.

75. காண்க: பேட்டி எண்.68, 70, நாள்:28.3.1999, 25.9.1999.

76. காண்க: பேட்டி எண்.80, 81, 83, 84, நாள்: 28.3.1999, 31.7.1999, 14.7.2000, 14.4.2001.

77. காண்க: பேட்டி எண்.62, 63, நாள்:27.5.2000. 20.4.2001.

78. காண்க: பேட்டி எண்.33, 34, 35, 38, நாள்:2.4.1999, 26.5.199, 21.7.1999, 14.4.2001.

79. காண்க: பேட்டி எண்.36, நாள்:5.2.2000.

80. காண்க: பேட்டி எண்.37, 39, நாள்:28.3.1999, 31.7.1999.

81. காண்க: பேட்டி எண்.41, 43, நாள்:28.3.1999, 25.3.2000.

82. காண்க: பேட்டி எண்.45, 8.4.2001.

83. காண்க: பேட்டி எண்.47, நாள்:25.3.2001.

84. காண்க: பேட்டி எண்.54, 55, நாள்:5.4.2000.

85. காண்க: பேட்டி எண்.149, நாள்:9.11.2000.

86. காண்க: பேட்டி எண்.3, 7, 9, நாள்:8.8.1999, 2.5.1999, 18.3.2000.

87. காண்க: பேட்டி எண்.64, நாள்:18.7.1999.

88. காண்க: பேட்டி எண்.29, 30, நாள்: 27.3.1999, 25.5.1999..

89. காண்க: பேட்டி எண்.32, நாள்:5.2.2000.

90. காண்க: பேட்டி எண்.31, நாள்:14.4.2001.

91. காண்க: பேட்டி எண்.50, 51, 52, 48, 140, நாள்:14.4.01, 14.01. 20.4.01.

92. காண்க: பேட்டி எண்.136, 138, 137, 139, 142, 144, 145, நாள்:14.4.2001, 9.11.1999, 25.3.2000, 26.5.1999, 19.3.2000.

93. காண்க: பேட்டி எண்.27, நாள்:15.5.2001.

94. காண்க: பேட்டி எண்.49, நாள்:19.5.2001.

95. காண்க: பேட்டி எண்.33, நாள்:2.4.1999.

96. காண்க: பேட்டி எண்.40, நாள்:20.4.2001.

97. காண்க: பேட்டி எண்.28, நாள்:9.9.2000.

98. காண்க: பேட்டி எண்.149, நாள்:9.11.1999.

99. காண்க: பேட்டி எண்.67, நாள்:28.5.1999.

100. காண்க: பேட்டி எண்.75, நாள்:25.3.2000.

101. காண்க: பேட்டி எண்.46, நாள்:14.4.2001.

102. காண்க: பேட்டி எண்.68, 69, நாள்:28.3.1999, 8.8.1999.

103. காண்க: பேட்டி எண்.76, 77. நாள்:6.2.2000, 28.5.1999.

104. காண்க: பேட்டி எண்.58, நாள்:19.5.2000.

105. காண்க: பேட்டி எண்.59, நாள்:22.4.2001.

106. காண்க: பேட்டி எண்.60, நாள்:18.3.2000.

107. காண்க: பேட்டி எண்.57, நாள்:3.4.1999.

108. காண்க: பேட்டி எண்.15, நாள்:2.4.1999.

109. காண்க: பேட்டி எண்.18, நாள்:19.3.2000.

110. காண்க: பேட்டி எண்.19, நாள்:2.4.1999.

111. காண்க: பேட்டி எண்.21, நாள்:6.5.2001.

112. காண்க: பேட்டி எண்.22, நாள்:19.5.2000.

113. காண்க: பேட்டி எண்.86, 87, 91, 92, 100, நாள்:11.9.1999, 17.9.1999, 25.3.2000, 14.4.2000, 20.4.2001.

114. காண்க: பேட்டி எண்.90, நாள்:5.4.2000.

115. காண்க: பேட்டி எண்.97, 98, 101, 110, நாள்:18.3.2000, 19.3.2000, 27.5.1999.

116. காண்க: பேட்டி எண்.102, 103, நாள்:6.2.2000, 20.42.001.

117. காண்க: பேட்டி எண்.104, 105, 106, நாள்:5.9.1999, 17.7.1999, 31.7.1999.

118. காண்க: பேட்டி எண்.107, நாள்:11.9.1999.

119. காண்க: பேட்டி எண்.108, நாள்:24.4.1999.

120. காண்க: பேட்டி எண்.109, நாள்:20.4.2001.

121. காண்க: பேட்டி எண்.112, நாள்:8.7.1999.

122. காண்க: பேட்டி எண்.113, 114, நாள்:5.2.2000, 2.5.1999.

123. காண்க: பேட்டி எண்.129, நாள்:18.3.2000.

124. காண்க: பேட்டி எண்.118, நாள்:6.2.2000.

125.காண்க: பேட்டி எண்.119, 124, நாள்:27.3.1999, 8.7.1999.

126. காண்க: பேட்டி எண்.131, நாள்:6.2.2000.

127.காண்க: பேட்டி எண்.120, நாள்:2.4.1999.

128. காண்க: பேட்டி எண்.129, 121. நாள்:18.3.2000.

129. காண்க: பேட்டி எண்.133, நாள்:27.3.1999.

130. காண்க: பேட்டி எண்.134, நாள்:27.3.1999.

131. சு. தமிழ் வேலு, "சங்ககாலத் தண்டனைகள்-ஓர் ஒப்பாய்வு", தமிழியல் ஆய்வு, ப.102.

132. ம. பரதன், பழங்கால இந்தியாவின் அரசியல் சிந்தனையும் ஆட்சி முறையும், ப.185.

133. ந.க. மங்கள முருகேசன், இந்திய ஆட்சி அமைப்பு வளர்ச்சி வரலாறு, ப.48.

134. மேலது, பக்.49-49.